

பொன்னும் தங்கமும்

பொன்:-

பொல்லல்-பொலிதல், அழகடைதல். இதன் வேர்ச் சொல் பொல் என்பது. இது எதிர்மறை. ஆ பெற்று பொல்லா என்று எதிர்மறைப் பெயரெச்சமாகி வரும். பொல்லாச் சிறகு என்பது அழகில்லாத சிறகு எனப்பொருள் படுவது காண்க. இதனால் பொல் என்பதற்குப் பொலிவு, அழகு என்பதே பொருளாம் என்று உணர்க.

பொல் என்பதன் ஈறு திரிந்து பொன் ஆயிற்று. கல்-கன் எனவும், நல்-நன் எனவும் ஆனாற்போல.

எனவே பொன் காரணப்பெயர். பொலிவு, அழகு என்பன அதன் பொருள்கள்.

பொலன் என்பது பொன்னுக்குப் பெயர். இதுவும் பொல் என்பதன் அடியாய்ப் பிறந்தது காண்க. பொன் என்பது பொலிவுடையது; அழகுடையது என்று சொல்லும் போது அது மாசில்லாதது; ஒளியுடையது என்பனவும் பெறப்படும்.

பொன், ஆடகம், கிளிச்சிறை, சாதரூபம், சாம்பூ நதம் என நால்வகைப்படும் என்று நூல்கள் நுவலும். இவ்வாறு வழக்கில் இல்லை.

சாம்பூநதம் உயர்ந்ததென்று அந்த நூல் அறிவிக்கும். உலகின் நடுவில் சம்பு (நாவல் மரம்) இருப்பதாகவும், அதனால் அது சம்புத்திவு (நாவலந்திவு) எனப் பெயர்

பெற்றதாகவும், அந்த நாவலின் சாறு ஒழுகிப் பெருகும் இடத்தில் கிடைப்பதுதான் சாம்பூதம் என்னும் பொன் என்பதாகவும் அந்நூல் விரித்துரைக்கும். இவை வழக்கில் இல்லையாதலால் இவை பற்றிய ஆராய்ச்சியும் தேவையில்லை.

பொன் மண்ணில் கிடைப்பது. பொலிவுடையது, அழகுடையது, ஒளியுடையது, மாசில்லாதது என்பவை மட்டும் பொன்னுக்குச் சிறப்பாக அமைந்தவை என எண்ணிவிட வேண்டாம். பொன், வெள்ளி, இரும்பு முதலியவைகளைவிட எடையுள்ளது; நயப்புடையது.

பொன், பொலிவு முதலியவற்றையும் எடையையும், நயப்பையும் உடையதாதலின் அது மதிப்புடையது என்பது மறத்தல் கூடாது.

பொன்னின் பயனை இந்நிலம் அறியும். அதன் விலை உலகில் உள்ள பொன்னின் அளவைக் கொண்டு மதிப்பிடப் படும்.

பொருள்களில் நெல் முதலிய பயன்படு பொருள்கள் எல்லாம் காலத்தால் நிலைகெடும்; சீரழியும். ஆனால் பொன் சீர்கேடு, நிலைகேடு அடைவதே இல்லை.

ஓர் அரசு எதைக் கொண்டு மதிப்புப் பெறுகின்றது எனின், அந்த அரசில் இருக்கும் பொன்னின் அளவைக் கொண்டே யாகும். ஓர் அரசில், ஒரு நாட்டில் ஒரு கோடி மூட்டை நெல் இருக்கலாம். அதுகொண்டு அந்நாட்டை மதிப்பிடுவதில்லை. பொன் இருப்பைக் கொண்டுதான்.

மன்னரும் பிற மக்களும் பொன்னை பூண்டு தம் அழகுக்கு அழகு செய்வார். பொன்னைவிட மேலானவை வயிரம், முத்து, பவழம், மாணிக்கம், பச்சை வைடூரியம், கோமேதகம் என்று கூறுவார். இதை ஒத்துக் கொள்ள முடியாது. இவையும் தம் பெருமைக்கு வேலியாகப் பொன்னையே எதிர்பார்த்துக் கிடக்கும்.

ஆசை கொள்ளும் அத்தனை பொருளையும் மூன்றாகக் கூறுவர். அவை மூவாசை. அவையாவன: பொன்னாசை, மண்ணாசை, பெண்ணாசை. ஆசைக்குரிய மூன்று வகைப் பொருள்களுக்கும் முதலாக வைக்கப்படுவது பொன்னாசை.

ஆசையை இழுக்கும் மண்ணினும் பெண்ணினும் பொன்னே சிறந்தது என்பதும் இதனால் அறிய வேண்டும். இது பொய்யன்று. ஏன்?

மண் ஒரு நாட்டிற்கு ஒரு மதிப்பு. பெண்ணும் அப்படியே. பொன் அப்படியல்ல. எங்கும் எப்போதும் பெருமதிப்பு.

மண்ணின் நிலை மாறும்! எடுத்துக் காட்டாக விளை நிலம் ஒன்று; விளையாத நிலம் ஒன்று. மணல் மேடு ஒன்று, படுகுழி ஒன்று. பொன் கொழிக்கும் நிலம் ஒன்று. எரிமலை நாடு ஒன்று.

பெண் பற்றியும் இவ்வாறு எண்ணிப் பார்க்க. அழகிய பெண் ஆதலின் மதிப்புடையாள். ஆனால் நோயில் வீழ்ந்து விட்டால்? ஒழுக்கம் கெட்டால்?

பொன்னின் நிலையான மதிப்பு மாறுவதில்லை. அழகு மாறுவதில்லை. பொலிவு மாறுவதில்லை. ஒளி மாறுவதில்லை. விலை மாறுவதில்லை. எடை மாறுவதில்லை. நயப்பு மாறுவதில்லை.

தில்லைக் கோயில் மதில் அதனுள்ளிருக்கும் சிவ பெருமானால் மதிப்படைவதில்லை. அம்மதிலின்மேல் திகழும் பொற்குமிழ்களால் மதிப்படையும்.

உலகை ஆளும் உருவப் பொருள்கள் எல்லாவற்றிற்கும் அழகு தந்து, மதிப்புத் தந்து, ஒளி தந்து ஆள்வது பொன்னே ஆகும்.

பொன்னுடைய ரேனும் புகழுடைய ரேனும்மற்
றென்னுடைய ரேனும் இலராவர் - இன்அடிசில்
புக்களையும் தாமரைக்கை பூநாறும் செய்யவாய்
மக்களைஇங் கில்லா தவர்.

என்ற செய்யுளை ஆய்க.

இதில் புகழ் முதலிய வெற்றிற்கும் முதலில் பொன்
கூறப்பட்டது ஒன்று.

பொன் முதலிய பொருள்களை ஒருவர் உடையவ
ராய் இருந்தாலும் அவர் மக்கட்பேறு இல்லாதவராயின்
பொன் முதலியவை இல்லாதவர்க்கு நிகர் என்பது இச்
செய்யுட் கருத்து. மக்கட் பேற்றை உயர்வுபடுத்திக்
காட்டப் பொன்னின் பெயரையே சொல்லிக் காட்ட
வேண்டியதாயிற்று இரண்டு. மூன்றாவதாக:-

மக்களைப் பெறுவது பொன்னைப் பெறுவதைவிட
மேல் என்று இச்செய்யுள் கூறுவது புனைந்துரையே.

மக்கள்மேல் வெறுப்புறும் தந்தையரும் உள்ளார்.
பொன்னை வெறுப்பார் உளரோ. மக்களைப் பெற்றவரைக்
கும் போதும் என்பவர், பொன்னைப் பெற்றவரைக்கும்
போதும் என்பதுண்டா? மக்களைப் பெற்றவரும் அம்மக்
களைப் பொன் அணிவிப்பதன் மூலமே மகிழ்ச்சியடைகின்
றனர். குண்டுமணிப் பொன்னுக்கும் வழியில்லை. ஆத
லால் எனக்கேன் பிள்ளை என்பாரும்கு உள்ளார்.

நாட்டின் நிலை கண்டு மக்கட் பேற்றைக் கட்டுப்
படுத்தச் சட்டமும் செய்தனர். அவர்கள் பொன்னின்
அளவைக் கட்டுப்படுத்தத் தொடங்கினால் வேடிக்கை
தான். நாட்டை ஆளுகின்றவர் அரசர் என்றும், மக்களின்
புடித்திருவாளர் என்றும் சொல்லுவதில் உண்மையிருப்பதா
கக் கூறமுடியாது. அந்தந்த நாட்டையும் ஆளுவது அந்

தந்த நாட்டில் அமைந்த பொன்னே! என்னே, பொன்னின் பெருமை!

இனிப் பொன்னை வைத்துத் தங்கத்தை ஆராய வேண்டும்.

தங்கம்

தங்கம் என்ற சொல், தங்கல் — தங்குதல், இருப்பு என்ற பொருளைத் தரும் ஒரு தொழிற்பெயர்.

அது தங்கம் என்ற பொருளுக்கு ஆகும்போது, தொழிலாகு பெயர் ஆகும்.

தங்கு, முதனிலை, அம், தொழிற்பெயர் இறுதி நிலை.

தங்கம் என்ற சொல்லால் குறிக்கப்படும் பொருள் பொன்னையுயினும், பொன் என்ற சொல்லை வைக்கும் இடத்திலெல்லாம் தங்கம் என்ற சொல்லை வைத்து எழுதுவதும் பேசுவதும் சிறப்புடைத்தன்று.

தங்கம் என்ற சொல், இடம் நோக்கிக் கையாளப்பட வேண்டிய ஓர் இன்றியமையாத சொல்லேயாம்.

ஈடு காட்டும் பொருட்டுத் தங்க வைத்துள்ள பொன்னைத் தங்கம் என்று சொல்லுதல் வேண்டும்.

ஓர் அரசு நாணயத் தாளை மக்களிடேச் செலாவணிக்கு விட்டிருக்கிறது. நூறாயிரங்கோடி ரூபாய்க்குப் பதிலாக நோட்டை வெளியிட்டிருக்கிறது என வைத்துக் கொள்வோம். அங்ஙனமாயின், நூறாயிரம் ரூபாய் பெறக் கூடிய பொருளுக்கு ஈடாக அவ்வரசு பொருளறையில் பொன்னை வைத்திருப்பது இயற்கை. அங்ஙனம் இருப்பாக, அல்லது தங்குதலாகவுள்ள அப் பொன்னைப் பொன் என்பதைக் காட்டினும், தங்கம் என்று கூறலே சாலச் சிறப்புடையது.

பொன் - பொலிவுடையது என்று முன்னம் குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளது. இப்போது தங்கம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைக்கு ஈடாகத் தங்க வைக்கப்படுவதாகும். எனவே முன்னம் கூறிய பொன்னுக்கும், இப்போது விளக்க முறும் தங்கத்திற்கும் பொருள் வேறுபாடு காண்க.

சூயில், 2-8-60

உருசியாவில் தீருக்குறள் விளக்கம்

தமிழ்க்கலை மன்றத்தின் 6வது ஆண்டின் பொதுக் கூட்டம் இன்று (30-8-60) மாலை அரசினர் கலைக் கல்லூரியில் நடைபெற்றது.

மன்றத்தின் தலைவரும் முன்னாள் முனைவரு மான திரு. வி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இதற்குத் தலைமை தாங்கினார்.

தலைவர் வி. சுப்பிரமணியம் தமது முன்னுரையில் தமிழ்க்கலை மன்றத்தின் தொண்டினைப் பாராட்டி, மொழி வளர்ச்சி, மொழியாக்கம், கலை, ஓவியம் ஆகியவற்றைத் தன்னுள் கொண்டதே தமிழ்க்கலை என்று கூறித் தமிழ்க் கலையின் தொன்மைச் சிறப்புக்களை எடுத்துரைத்தார். உலகிலுள்ள பல்வேறு நாடுகளின் நாகரிகம்-பண்பாடுகள் முதலியவை ஒன்றுக்கொன்று மாறுபட்டனவாய் இருக்கும் என்றும் அதனால் அந்தந்த நாட்டின் கலைகளும் பல்வகை யாக மாறுபட்டனவாய் இருக்கும் என்றும் கூறினார். அதிகம் கற்றறிந்து அமைதியுடன் இருப்பவர்க்கே கலையில் முதலிடம் அளிக்கப்பட்டு வந்துள்ளதென்றும்,

“யாம் பெற்ற இன்பம்
பெறுக இவ் வையகம்”

என்ற உயர்ந்த எண்ணத்துடன் நாம் நுகரும் இன்பத்தை உலக மக்கள் அனைவரும் பகிர்ந்து கொள்ளவேண்டும்

என்ற குறிக்கோள்களுடன் வாழ்வதே தமிழ்க்கலையின் சிறப்பு என்று திரு.வி.சுப்பிரமணியம் கூறினார்.

இவ்வாறு தமிழ்நாடு என்னும் நாளேடுதான் முதற்பக்கத்தில் தெரிவித்துள்ளது. இன்னும் அது தொடர்ந்து கூறுவது கீழ்வருமாறு:—

டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்களின் உரை:—

மாகசுகோவில் நடைபெற்ற கீழைநாட்டு அறிஞர்கள் மாநாட்டில் தாம் கலந்து கொண்டது பற்றியும் அங்குத் தாம் ஆற்றிய சொற்பொழிவுகளைப் பற்றியும் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். “உலகினருக்கு திருவள்ளுவர் தரும் செய்தி” என்ற தலைப்பில் மாகசுகோவில் நிகழ்த்திய உரை பற்றி சிதம்பரநாதன் அவர்களின் கூற்று:—

திருவள்ளுவர் வாழ்வியலில் பல்வேறு குணங்களையும் நன்கு உணர்ந்தவர். செம்மையாக வாழ்வை நடத்தி உயர்நிலை அடைவதற்கு வழிவகைகளைக் கூறும் கருத்துக்களை பல திருக்குறளில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. அன்றாட வாழ்வை இனிமையும் பண்பும் பயனும் உடைய தாக்குவதே திருக்குறளின் உள் உணர்ச்சியாகும். இது அப்பட்டமான வாழ்க்கை நூல் என்பதையும் அம் மாநாட்டில் நான் தெளிவுபடுத்தினேன். அதற்கு அங்கே நல்ல வரவேற்பு காணப்பட்டது. நம் இலக்கியச் சான்றுகள் பற்றியும் எடுத்துக் கூறினேன்.

ஊழுக்கு மனிதன் அடிமையாகலாம்; ஊழை மனிதன் அடிமையாக்க முடியும் என்ற கருத்தை நான் விளக்கியபோது உருசியர்களும், பிற அறிஞர்களும் குறளை வரவேற்றனர்.

இனி நாம் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் தமிழ்த் தொண்டு பற்றி எழுதுகிறோம்.

டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் உருசியாவில் பேசிய பேச்சுக்கள் முழுவதையும் தமிழ்நாடு நாளிதழின் மூலம்

அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை. டாக்டர் அவர்கள் உருசியச் செலவு பற்றியும், அங்கு பேசிய பேச்சுக்கள் பற்றியும் இவ்வளவுதான் வெளியிட்டாரோ என்னமோ?

அவர்கள் தமிழர்கள் பண்பாட்டின் உயர்வை உருசியாவில் நன்கு எடுத்து விளக்கினார் என்பதில் ஐயமில்லை. திருக்குறள் தமிழரால் போற்றப்படுவதற்கு, உள்ள காரணங்கள் சிலவற்றையும் அவருக்கு நேரம் கிடைத்த வரைக்கும் விளக்கினார் என்று எண்ணுகின்றோம்.

ஊழ் என்பதற்கு மதக்காரர்கள் கொண்ட பொருள் வேறு; திருவள்ளுவர் கொண்ட பொருள் வேறு. மதக்காரர்கள் ஊழ் என்பதை முற்பிறப்பு ஒன்று இருந்தது. பிறப்பிற்றும் உண்டு என்பதை வலியுறுத்தப் பயன்படுத்தி வந்தனர். அதற்காக அவர்கள் செய்து வந்த விளம்பரங்கள் மிகப் பெரிது. எனினும் அது அருவருக்கத்தகுந்தது. மணிமேகலை புண்ணியராசனைக் கையோடு மணிபல்லவத்துக்கு அழைத்துப்போய் நீ முற்பிறப்பில் ஆபுத்திரனாய்ப் பிறந்தாய். நீ இறந்த இடமும் மணிபல்லவந்தான். உன்னைப் புதைத்த இடமும் இதோ இதுதான். அதுமட்டுமல்ல, புதைத்த இடத்தையும் தோண்டி எடுக்கின்றேன். இதோபார், இந்த எலும்புக் கூடுகள் உன்னுடையவையே என்று கூறி என்புக்கூட்டை அவன் மூக்கில் அடிக்கிறான்.

இது அளவு கடந்த காட்டுமிராண்டித்தனம். ஆனால் இவை அனைத்தும் மணிமேகலை ஆசிரியரின் மத விளம்பரமே தவிர மெய் என்பது கடுகளவும் இல்லை. முற்பிறப்பில் கொள்கையை நம் பண்டைய சமயக் கணக்கர்கள், தமிழர்கள் மானம் கப்பலேறும்படி முழக்கம் செய்து வந்தார்கள்.

இதைத் திருவள்ளுவரும் பின்பற்றினார் என்றால் திருவள்ளுவரும் காட்டுமிராண்டிகளில் ஒருவர்தாம்.

திருவள்ளுவர் சமயக் கணக்கர் மதிவழியே செல்லவே யில்லை. எங்கும் எதிலும் அவ்வாறிருக்க அவர் சமயக் கணக்கர் கொண்ட பொருளிலேயே ஊழ் என்ற அதிகாரத்தையும் இயற்றி, 'ஊழ் சிறிது - முயற்சி பெரிது' என்று காட்டும் வகையில் மற்ற அதிகாரத்தையும் இயற்றுவாரா?

டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் முயற்சியினால் (சமயக்காரர் கூறும்) ஊழையும் வெல்லலாம் என்று உருசியர்சனின் நடுவே கூறினார் என்றால் அது கேட்கும் உருசியர்கள் மக்களுக்கு ஆகாத ஊழைத் திருவள்ளுவர் ஏன் சொல்ல வேண்டும் என்று மனக்குழப்பம் அடைய நேரும். ஊழ் என்ற சொல் சட்டம் என்பதுதான் பொருள். முறை என்றுதான் பொருள். அதைவிட்டு, முற்பிறப்பில் ஒருவன் செய்த பாவத்தையோ புண்ணியத்தையோ தன் நாட்குறிப்பில் குறித்து வைத்துக்கொண்டு செத்தபிறகு அவன் செய்த பாவ, புண்ணியத்தின் பயனை அவன் அடையும்படி செய்கின்ற ஒரு தெய்வம் என்ற வரிகள் ஊழ் என்னும் சொல்லில் அடங்கியா இருக்கின்றன? ஆனால் சமயக்காரர் திருவள்ளுவரிடம் வந்து துடை தட்டினால் அவற்றைப் பொருட்படுத்துவாரா திருவள்ளுவர்?

மக்கள் பிறப்பில் நால்வகை என்பதை உலகம் கிழியக் கத்துகின்றது பல நூல்கள். அந்நூற்களின் பொய்க் கூற்றுக்களைச் செலாவணியாக்க இலக்கக்கணக்கான தலைகள் உருண்டிருக்கின்றன. இந்த நாவலந் தீவில் வாளேந்திய மன்னர்களையெல்லாம் அந்த சாதிக் கொள்கையை ஒப்புக் கொள்ள வைக்கப்பட்டன!

எவற்றையும் பொருட்படுத்தவில்லை வள்ளுவர், "பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்!" என்று அருளினார். இவ்வாறு பல.

ஊழ் என்பது தமிழ்ச் சான்றோரால், துறந்தோரால், நீத்தோரால் அருளிச் செய்யப்படும் சட்டமே என்று திட்ட

வட்டமாகக் கூறுகின்றார் எள்ளுவார். அவர் கொள்கைகளை எதிர்த்து வந்தனர். எதிர்த்து வருகின்ற சமயக்கணக்கர்கள், அவர்களே ஊழ் என்பதின் நேர் பொருளாகிய 'விதிமுறை' என்பதை மறுக்க முடியாத நிலையில் இருக்கின்றார்கள்.

டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் பிரார்த்தித்த கருமம் என்று ஒரு கூட்டத்தார் சொல்லி வருகின்ற ஒன்றைத் திருவள்ளுவர் ஒத்துக் கொண்டதாகக் கூறுவது பொருந்தாதது என்றும் ஊழ் என்று அவர் கூறியது தூதவீகளால் கண்டு வகுக்கப்படும் சட்டத்தையே என்று குறிக்கலாம். ஆனால் உருசியாவில் இந்தியச் சமயக் கணக்கர்களால் கட்டப்பட்ட இருட்டறையைத் திறந்து ஒரு விளக்கை ஏற்றி வந்த டாக்டர் அவர்களுக்கு நேரமிருக்கிறது என்றால் அதுவும் மெய்யே யாகும்.

“துறப்பார்மன் துப்புர வில்லார் உறற்பால்
ஊட்டா கழியும் எனின்”

இதன் பொருளைப் பாருங்கள்!

துப்புரவில்லார், உறற்பால் ஊட்டா கழியும் எனின் துறப்பார், மண் அசை.

அதாவது:— துய்த்தற்கு வழி இல்லாத ஏழை மக்கள் தமக்குச் சேர வேண்டியவற்றைச் சேர்க்காமல் செல்லுமானால் அந்தச் சட்டத்தை மீறிப் புரட்சி செய்வார்கள் என்றவாறு.

ஒருவனின் உழவுக்குக் கூலி எட்டணா என்பது பழைய சட்டமானால் இப்போதுள்ள சூழ்நிலையில் அந்த எட்டணா என்பதற்கு இரண்டு ரூபாய் என்பது பொருள். எனவே உழவன் இந்நாள் நாளொன்றுக்கு அடையத் தகுந்தது இரண்டு ரூபாய். உறற்பாலவாகிய இந்நிய இரண்டு ரூபாயைச் சட்டமானது அவர்கள் அடைத முடியாமல் நடந்து கொண்டு இருக்குமானால் அந்த உழ

வர்கள் அந்த சட்டத்தைத் துறக்க வேண்டும். அதாவது சட்டத்தை உடைக்க வேண்டும். அதாவது புரட்சி செய்ய வேண்டும் என்பதுதான் பொருள்!

இதைவிட்டுப் பரிமேலழகர் என்னும் சமயக்காரர் எழுதும் பொருள் பொருந்துகிறதா என்பதைப் பாருங்கள்!

உறற்பால ஊட்டா கழியுமெனின், அடையத்தக்க வற்றை அடைவிக்காமல் செல்லுமாயின் (ஊழ்த்தெய்வம்) அந்த ஏழை மக்கள் உயிரைத் துறக்க வேண்டும்.

ஏழை மக்கள் கட்டிய வரிப்பணத்தை அரசன் மூல பண்டாரத்தில் அப்படியே விட்டு, அவைகளைப் பணக்கார ருக்கே கொட்டியமும்படி விட்டு இவர்கள் ஒரு முழக் கயிற்றைத் தேடி எடுத்துக் கொண்டு யாருக்கும் தெரியாமல் ஆலமரக் கிளையில் தூக்கிவிட்டுத் துடித்துச் சாக வேண்டும் என்ற பொருளிலா வள்ளுவர் செய்யுள் அருளிச் செய்வார்?

இன்னும்,

ஊழ் பற்றிய திருவள்ளுவரின் பத்துக் குறட்பாவிற்கும், அது சட்டம் என்று வைத்துப் பொருள் காணுங்கால் பொருந்துவதையும், பிரார்த்துவம் என்று வைத்துப் பொருள் காணுங்கால் பொருந்தாமையையும் உய்த்து உணர்க! தமிழர்கள் இவியும் உருசியரும், பிறரும் தமிழ்க் கருத்துக் கேட்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும். அப்போதெல்லாம் டாக்டர் போன்ற தமிழ் மறவர்கள் தக்கவாறு விளக்கம்தரப் பின்னடைய மாட்டார்கள்.

குயில், 13-9-1960

வடநாட்டில் கல்வெட்டுகள் உண்டானமைக்கு ஏது?

கருநாடர் வேந்தன் என்பான் மதுரையை வெளவிப் பாண்டிய அரசைக் கைப்பற்றுவதற்குமுன் (அஃதாவது ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்) தமிழகத்தில் தமிழரசர்களைப் பற்றிய கல்வெட்டுக்கள் கிடைத்திலது. ஆயினும் இவ்வைந்தாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்னரே வடநாட்டிற்கு பலவகையான கல்வெட்டுக்கள் பயிலப்பட்டு வந்தமை காணக் கிடக்கின்றன. இதுகொண்டு முன்னாளிருந்த தமிழர்களுக்கு எழுத்து எழுதத் தெரியாதென்றும், வடக்கிருந்த பல்லவ அரசர்கள் தமிழ்நாட்டிலும் புகுந்த பின்னரே தமிழர் எழுதக் கற்றாரென்றும் மேற்போக்காளர் சிலர் கூறாநிற்பர். இஃது ஆய்வுப் போக்கில் ஒட்டி. நிற்பதன்று.

போர்க்களத்தில் புறங்கொடாது எதிர்த்து நின்று வீழ்ந்துபட்ட மறவர்க்கு அற்றை நாளில் அவர்தம் பெயரும் பீடும் எழுதி நினைவாகக் கல்நடுதல் மரபென்பதை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார், தொல்காப்பியம் புறத்திணையியலில்

“காட்சி கால்கோள் நீர்ப்படை நடுகல்
சீர்தகு மரபிற் பெரும்படை வாழ்த்தல்என்று
இருமூன்று வகையிற் கல்லொடு புணர”

என்று ஓதுமாற்றானும், அகநானூற்றில் நோய்பாடியார் என்பார்,

“நல்லமர்க் கடந்த நாணுடை மறவர்
பெயரும் பீடும் எழுதி யதர்தொறும்
பீலி சூட்டிய பிறங்குநிலை நடுகல்”

எனக் கூறுமாற்றானும் தொல்காப்பிய எழுத்ததிகாரத்தில் எழுத்துக்களின் வடிவ வேறுபாடு கூறுதலானும் ஐந்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பன்னெடுங் காலத்திற்கு முன்னரே கல்லில் பொறிக்கும் பழக்கம் இருந்தது என்பது தெரிகிறது.

பொருது வீழ்ந்த மறவர்க்குத் தவிர அரசர்கள் தம் பெயரும் பீடும் எழுதித் தமக்கும் கல்நாட்டினர் என்ற வழக்குப் பழைய தமிழ் நூல்களில் காணப்பெற்றிலது. இமயமலைவரை சென்று தமது வெற்றிக் கொடியை நாட்டிய இமயவரம்பன் சேரலாதன், கரிகாற் சோழன், சேரன் செங்குட்டுவன் என்னும் வேந்தர்களின் வரலாற்றைப் பதிற்றுப்பத்து, பத்துப்பாட்டு, புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம் முதலிய நூல்களால் உணரப்படுகின்றோமே யல்லாமல் அவரவர் செதுக்கி வைக்கப்பட்ட கல்வெட்டுக்களை இதுகாறும் கண்டிலோம். தலையாலங்கானத்து மாற்றலர் எழுவரைப் பொருதழித்த நெடுஞ்செழியனாவது, ஆரியரை வென்ற நெடுஞ்செழியனாவது கல்வெட்டுக்கள் ஏதும் பொறித்ததாசக் கண்டிலோமில்லை.

எனவே இவ்வாறு நான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்ட மாபெரும் பேரரசர்களின் கல்வெட்டுக்கள் அறவே காணப்படாமை என்னவென்று ஆராயுமிடத்து அதற்கு இரண்டு ஏதுக்கள் புலனாகின்றன. முதலாவது அற்றை ஞான்றிருந்த பேரரசர்கள் தம்முள் பொருதாராயினும் வேற்றரசர்களுக்கு இடங்கொடாதிருந்ததால், பெருகிய ஒற்றுமையும், பேராற்றலும் உடையராயிருந்தார். தமது அரசு வேற்றாரால் கௌவப்பட்டு நிலைகுலையும் என்பதைக் கணவிலும் அவர் நினைத்திலர். அதனால் அவர்கள் காலந்தான் அழிந்தது. நிலைத்து நிற்கவல்ல கல்வெட்டுக்களை அவர்கள் வெட்டுவித்திலர். இரண்டாவது:

பண்டுதொட்டே தமிழ் வேந்தர் மூவரும் செந்தமிழ்ப் பயிற்சியைப் பெரிதும் வளரச் செய்து இங்ஙனம் கொடை கொடுத்தலும் இயலுமோ எனப் பிறர் வியப்புற்று வியக்குமாறு கொடை வழங்கிப் புலவர்களைப் பேணி சூடி மக்களும் உவப்புற வாழுமாறு அரசோச்சி வந்தனர். இதனால் கற்றவர் தொகை பெருகி, 'பதிற்றுப்பத்து' போன்ற அளப்பரிய நூற்கள் தோன்றி அவ்வேந்தர்கள் தம் பெயரும், பீடும் உரைத்து அவற்றை மங்காமற்றுலக்க வைத்தனர். இதனாலே அவர்கள் கல்வெட்டுக்கள் செதுக்கி வைக்கும் கருத்தே இவராயினர்.

சேர சோழ பாண்டியரென்னும் மூவேந்தர்கள் பண்டைய நாளில் பேராற்றல் உடையவராய் இணையின்றி விளங்கினர் என்பதை இந்தியாவின் பெரும் பகுதியையும் விறல் கொண்டு அரசோச்சிய அசோகன் தன் ஆற்றலரில் அடிமைப்படுத்த முடியாத பேரரசர்கள் தம் நாட்டின் தெற்கின்கண் உள்ளனர் என அவன் தனது பதினான்கு கல்வெட்டுக்களில் இரண்டாவது, பதினமூன்றாவது கல்வெட்டுக்கள் குறிக்கின்றன. இங்ஙனம் நாட்டின் பெரும் பகுதியையும் கைப்பற்றி ஒருங்காண்ட பேரரசனுக்கு உட்படாமல் தனியரசு செலுத்திய ஆற்றலும், அறிவும், செல்வமும் சிறுபகுதியை ஆண்ட இம் மூவேந்தர்களுக்குத் திடுமென வந்திருக்க முடியாது. இத்திறம் கைவர பன்னூறாண்டுகள் கழிந்திருக்க வேண்டும். இங்ஙனம் சிறப்புள்ள தமிழகத்தில் பழைய கல்வெட்டுக்கள் காணப்படாமைக்கு தமிழ் நூற்கள் மிகுந்திருந்ததையும், அழிவுக்கு இடமான மாறுதல் நிகழாமையுமேயாம்!

மற்றும் வட நாட்டிலோ எனின், ஆரியர் வந்து நுழையத் தொடங்கிய காலந்தொட்டு, ஆசிய ஐரோப் பாவிலிருந்து பல்வேறு கொடிய பிரிவினரும் ஒருவர்பின் ஒருவராய்ப் புகுந்து, சூறையாடியும் உயிர்க்கொலை செய்தும், மாதரைக் கற்பழித்தும், நாடு நகரத்தைக் கொளுத்தியும், கோயில்களைத் தகர்த்தும் பெருந்தீங்கு விளைவித்

தும், பெரும் மாறுதல்களையும் உண்டாக்கி வந்தமையால், ஆரியர்களுக்கு முன்பே வடநாடெங்கும் பரவியிருந்த தமிழ் மக்கள் தமிழ் மொழியின் பயிற்சியைப் பையப் பையக் கைவிட்டு அவ்வக்காலத்துப் புதிது புகுந்த ஆரியம், பாரசீகம், சிந்தியம், கிரேக்கு முதலான பல்வேறு மொழிகளைக் கைக்கொண்டு தம் பின்னோர் நினைவு கூர்ந்தற் பொருட்டுத் தாந்தாம் செய்த நூற்களை அவ்வயல் மொழிகளிலேயே கற்களில் செதுக்கி வைப்பாராயினர்.

இவ்வாறே ஐரோப்பாவிலும், ஆசியாவின் பல பிரிவுகளிலும் கல்வெட்டுக்கள் தோன்றியமைக்கு ஏது, அந்நாடுகளில் பண்டைய நாளிலிருந்த மக்கட் பிரிவினர் பலரும், கொடுந் தன்மையும் கொடுஞ் செயலும் ஒருவரை ஒருவர் அலைத்து, நெருப்பினும், செந்நீரினும் அந்நாடுகளை மூழ்குவித்துப் பெருங்குழப்பங்களை உண்டாக்கி வந்தமையே கல்வெட்டுக்கள் பலவும் தோன்றியமைக்கு ஏதுவாயின!

எனவே அயலவர் கலப்பினாலும், அவரால் நேர்ந்த அல்லலாலுமே வடநாட்டில் கல்வெட்டுக்கள் வெட்டும் பழக்கங்கள் பல்கி இருந்தன!

குயில், 27-9-1960

*

செங்கோன் தரைச்செலவு தமிழுக்கு வரலாறு உண்டு

இது ஒரு தமிழ்ப் பெருநூல். இதனைப் பாடியவர், தமிழகத்தில் தலைநாளில் வாழ்ந்த கணியூர்ச் சேந்தன் என்பவர்.

செங்கோன் என்ற மன்னனின் தரைப்படை எழுச்சி என்பது செங்கோன் தரைச்செலவு என்பதன் பொருள்.

பெருவள நாட்டரசனாகிய செங்கோன் சிற்றரசரின் நாட்டை விரும்பிப் போருக்குச் சென்றதைக் கூறுவது என்க!

இந்நூலைக் கொண்டும், இந்நூலின் உரையைக் கொண்டும்,

ஏழ்தெங்கநாடும், பெருவளநாடும் இருந்தவண்ணம் அறியப்படும். பேராறு என்னும் ஓராறு இருந்தது விளங்கும். மணிமலை என்னும் மலையும் முற்றும் மனக்கண்ணுக்குக் காட்சி தருவன. சக்கரக்கோ அசுத்திரன், நெடுந்துறையன், இடைக்கழிச் செங்கோடன் முதலிய பெரும் புலவர் வாழ்ந்தமை புலப்படும். அக்காலத்தில் சிறப்புற்று விளங்கிய நூற்கள் பெருநூல், இயல்நூல், தாப்புலி என்னும் யாப்பு நூல்.

இச்செங்கோன், பஹுளி ஆறு கடல் கொள்ளப்படுமுன் இருந்தவன்.

சினம் இருக்கலாம்! அதை ஒழித்துவிடாதே!

நல்லவரிடம் தோன்றும் சினம் கடிவாளமிட்ட திரை! சினத்தைக் கொன்றவன் தாய்மொழியையும் காட்டிக் கொடுப்பவன். அவன் ஒரு செவிட்டு ஊமை; கொள்ளை மூக்கறையன்.

தமிழகத்தின் எல்லை அறியாதது யார் தவறு?

இடைக் காலத்தில் தமிழகத்தின் வட எல்லை வடமலை (வடவேங்கடம்) எனப்பட்டது. அதனால் விந்தியமலை முதல் குமரிவரைக்கும் தமிழ்நாடு நீண்டிருந்ததைப் புலப்படும்.

ஏன்?

அக்காலத்தில் விந்தியந் தொடங்கித் தென் பாங்கில் நீளக் கிடந்த பெருங்காட்டின் சிறப்புப் பகுதி வேங்கடம். ஆதலால் வேங்கடத்தைச் சொன்னால் வேங்கடத்தைச் சார்ந்த காட்டுப் பகுதியையும் மலைப் பகுதியையும் கொள்ள வேண்டாமா?

அந்நாளில்,

வடவேங்கடத்திற்கும் விந்தியத்திற்கும் இடையில் ஐந்தாறு நாடுகளும் ஏழெட்டு நகரங்களும் பத்துப்பத்து ஊர்களும் வாழ்ந்தனவோ? ஒன்றுமில்லை.

இந்நாளில் சென்னை என்றால் தமிழகத்தையும் சேர்த்துக் கணக்கிடுவதில்லையா? அதைவிட்டுச் சென்னை என்றால் மார்வாடிகள் வாழும் பகுதிக்கு மட்டுமா பெயர்?

குயில், 4-10-1960

தமிழகத்தில் பஞ்சாயத்து ஆட்சி

சட்டமன்றம் என்றும், நகர மன்றம் என்றும் உள்ள நிறுவனங்களில் மட்டும் அதிகாரம் குவிந்துவிட்டது. அது பரவல் ஆக்கப்பட வேண்டுமானால் பஞ்சாயத்து ஆட்சி எங்கும் வேண்டும் என்பது இன்று தமிழக அமைச்சர்களால் ஆதரிக்கப்படுகின்றது. இது பற்றிச் சில கருத்துக்களைத் தெளிவு படுத்துவதே இதன் நோக்கமாகும்.

அக்டோபர் முதற்கொண்டு மூன்று கட்டமாகப் பஞ்சாயத்து ஆட்சிமுறை தேவை என்பது பற்றிப் பஞ்சாயத்து மாநாடு ஒன்று 25-9-60-ல் நடத்தப்பட்டது எங்கும்.

இந்தக் கிளர்ச்சி மாநாட்டை முன்னின்று நடத்து கின்றவர்கள் யார் தெரியுமா? மாவட்ட கலெக்டர்கள், சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள் முதலியவர்களே! அடி சக்கே! முழக்கம் சின்னதாகவா இருக்கும். பறையின் தோல் கிழிந்தே போகாதா?

அக்டோபர் துவங்கி முதற்கட்டமாக 75 பஞ்சாயத்துக்கள் ஏற்படுத்திவிட்டு மறுவேலை பார்க்கப்படும். மற்ற இரு கட்டங்களிலும் இந்த மாநிலம் முழுவதிலும் 374 பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் கொழுக்கட்டை மாதிரி பிடித்து வைக்கப்பட்டுவிடும்.

மதுரை, கோவை, திருச்சி, தேவகோட்டை, வேலூர், ஸ்ரீபெரும்புதூர் ஆகிய இடங்களில் இவ்வகை மாநாடுகள், மேளதாளத்தோடு பெட்டி வாண ஊர்வலத்தோடும், ஆடல்

பாடல்களோடும் நடைபெற்றுள்ளன. முயற்சியின் நோக்கத் தின்படியே நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் குட்டை வெள்ளம் போல் கலந்து கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஸ்ரீபெரும்புதூரில் நடந்த மாநாட்டில் சட்டமன்றத் தலைவர் யூ. கிருஷ்ணாராவ் நாவசைத்த சிறுபகுதியை நினைவில் வைக்க வேண்டும். அவர் சொன்னார்:—

ஆட்சியாளர் இதுவரைக்கும் செய்து வந்துள்ள திட்டங்களால் மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படவில்லை. ஆதலால் தான் இந்தப் புதிய பஞ்சாயத்து முறைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். இவற்றால் நன்மை ஏற்படும்.

பஞ்சாயத்துக்களுக்குப் பொறுப்பு அதிகம். உணவு, அபிவிருத்தி, குடும்பக்கட்டுப்பாடு, கல்வி, உடல்நலம், குடிநீர் முதலியவைகளில் இனிச் சிறிதும் புறக்கணிப்பு ஏற்படவே ஏற்படாது. மக்களின் பெரிய பெரிய தேவைகளையெல்லாம் மக்களே அரசினர் உதவியால் நடத்திக் கொள்ளலாம். இதனால் எல்லாக் கட்சிகளும் நல்ல பெறலாம். இன்னும் பல.

திரு. எம். கோஷாச்சாரி சொன்னதையும் கேளுங்கள்: சட்ட நடவடிக்கைகளில் புதிய மாற்றங்களை விளக்கிய அவர் ஆலய விழாக்களுக்கு மட்டும் வரி ஏற்படுத்தப் பட்டதுபோலவே கல்வி, உடநலத்துறைக்கும் வரி ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதாகும். அதன்பிறகு,

தாலுக்கா, ஒன்றிக்கு ஆறு பஞ்சாயத்து ஏற்படும். இதனால் மக்கள் நேரே தம் காரியங்களை நடத்திக் கொண்டு போக வழி ஏற்படும் என்றும் ஏ.கே. தங்கவேல் எம்.எல்.சி. கூறினார். இவைகளை ஏன் இங்கு எடுத்துக் காட்டினோம் என்றால் இப்போது ஏற்படுத்தப் பட்டு வருகின்ற பஞ்சாயத்தைக் கொண்டு அரசினர் எதை அடைய நினைக்கின்றார்கள்? அவர்கள் உள் எண்ணம் என்ன என்பவற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்காகவே என்க!

பாடல்களோடும் நடைபெற்றுள்ளன. முயற்சியின் நோக்கத் தின்படியே நூற்றுக்கணக்கான மக்கள் குட்டைவெள்ளம் போல் கலந்து கொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஸ்ரீபெரும்புதூரில் நடந்த மாநாட்டில் சட்டமன்றத் தலைவர் யூ. கிருஷ்ணாராவ் நாவசைத்த கிறுபகுதியை நினைவில் வைக்க வேண்டும். அவர் சொன்னார்:—

ஆட்சியாளர் இதுவரைக்கும் செய்து வந்துள்ள திட்டங்களால் மக்களுக்கு நன்மை ஏற்படவில்லை. ஆதலால் தான் இந்தப் புதிய பஞ்சாயத்து முறைகளை ஏற்படுத்தியுள்ளார்கள். இவற்றால் நன்மை ஏற்படும்.

பஞ்சாயத்துக்களுக்குப் பொறுப்பு அதிகம். உணவு, அபிவிருத்தி, குடும்பக்கட்டுப்பாடு, கல்வி, உடல்நலம், குடிநீர் முதலியவைகளில் இனிச் சிறிதும் புறக்கணிப்பு ஏற்படவே ஏற்படாது. மக்களின் பெரிய பெரிய தேவைகளையெல்லாம் மக்களே அரசினர் உதவியால் நடத்திக் கொள்ளலாம். இதனால் எல்லாக் கட்சிகளும் நலம் பெறலாம். இன்னும் பல.

திரு. எம். கோஷாச்சாரி சொன்னதையும் கேளுங்கள்: சட்ட நடவடிக்கைகளில் புதிய மாற்றங்களை விளக்கிய அவர் ஆலய விழாக்களுக்கு மட்டும் வரி ஏற்படுத்தப் பட்டதுபோலவே கல்வி, உடநலத்துறைக்கும் வரி ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதாகும். அதன்பிறகு,

தாலுக்கா, ஒன்றிக்கு ஆறு பஞ்சாயத்து ஏற்படும். இதனால் மக்கள் நேரே தம் காரியங்களை நடத்திக் கொண்டு போக வழி ஏற்படும் என்றும் ஏ.கே. தங்கவேல் எம்.எல்.சி. கூறினார். இவைகளை ஏன் இங்கு எடுத்துக் காட்டினோம் என்றால் இப்போது ஏற்படுத்தப் பட்டு வருகின்ற பஞ்சாயத்தைக் கொண்டு அரசினர் எதை அடைய நினைக்கின்றார்கள்? அவர்கள் உள் எண்ணம் என்ன என்பவற்றைப் புரிந்து கொள்வதற்காகவே என்க!

முதலில் நீங்கள் கருத வேண்டியது என்ன? பஞ்சாயத்தால் ஏற்படும் நன்மைபற்றி அமைச்சர்களும், சட்டமன்றத்தினரும் பேசியவற்றில், தமிழ்நாடு, தமிழ், தமிழ்ப் பண்பாடு, தமிழ்க்கலை ஆகிய இவைபற்றி ஒரு பேச்சு உண்டா என்பதை நோக்குக!

இந்நாள், அரசினர் கொள்கைகளுக்கு நேர்மாறாக சென்று கொண்டிருக்கிறது, மக்கள் எண்ணம் என்பதை ஊன்றி உணர வேண்டும். குஞ்சுக்காரிகள் விடுதியின் பக்கம் குடித்தனக்காரி திரும்பாததுபோல இந்தியை ஆதரிக்கும் அரசினர் நோக்கம்போல மக்கள் திரும்புவதில்லை. தமிழ் நாட்டுக்கு “தமிழ்நாடு” என்று பெயர் வைக்க மறுக்கும் அரசினர் ஆட்சியாளர் மூஞ்சியில் விழிக்க மறுக்கின்றார்கள் தமிழ்மக்கள்.

தமிழ் பண்பாட்டை, தமிழர்களின் இன்றியமையாதவைகளைக் கட்சி சிறிதும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் மறுக்கும். அரசினரை-ஆட்சியாளரை மக்கள் மதிக்கவே மாட்டார்கள்.

தமிழரை எதிர்க்கும் தமிழரின் பகைவர்க்கே இந்த நாட்டில் சலுகைகள் மிகுதி! நெய்வேலி முதலிய ஊர்களில் சென்று பாருங்கள். ஊரெல்லாம் பார்ப்பனர்கள் அலுவலின் தலைமையும், இடைமையும் நூற்றுக்கு நூறு பார்ப்பனர்க்கே!

தமிழை எதிர்க்கும் இலக்குமணசாமிகட்கும் தமிழரைக் காட்டிக் கொடுக்கும் கயவர்களுக்கும் சலுகைகள் மிகுதி. மார்பை மறைப்பதாகக் கூறிக்கொண்டு மார்பின் துணியை விலக்கி விலக்கிக் காட்டும் தோல்வணிகர்கள்போல இந்தியை ஒழிப்போம் என்று கூறி அதை நிலை நிறுத்தி வருகின்றார்கள். அரசினர்களும், அமைச்சர்களும் பிறரும் சேதுப்பிள்ளைகளுக்கு, அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத் துணைவேந்தர் இடம் கொடுப்பதாக ஆசை காட்டித் தமிழுக்கே உலை வைக்கச் செய்கின்றார்கள், அரசினர்களும் ஆட்சியாளர்களும்.

தமிழகத்தில் தமிழர்களின் கோயில்களில் வடமொழி வழிபாடு ஏன் என்று கொதிக்கும் நெஞ்சங்களில் தீயை வைக்கின்றார்கள், அமைச்சர்கள், ஆட்சியாளர்கள், அரசினர்கள்.

சாதி வேண்டாம் என்பதை ஆதரிப்பதுபோல் நடிக்கின்றார்கள், அமைச்சரும் அவரும் இவரும். அதே நேரத்தில் கோயிலில் நுழைந்து கொண்டிருக்கும் பிச்சைக்காரப் பையன் தமிழர்களுக்குத் தரநேரும் சாம்பலையும் தேங் சாய் முடியையும் தமிழர்களின் காலண்டையில் வீசித் தான் எறிய வேண்டுமாம். அந்தப் பிச்சைக் கூட்டம் தூய்மை உடைய கூட்டமாம். இப்படி பக்தவத்சலம்.

தமிழை - தமிழ் மாணவர்களைத் தமிழர்களே நிலை கலங்கச் செய்யும் வகையிலும், தமிழர்களின் ஆணிவேரை அடியோடு பிடுங்கும் வகையிலும் அரசினரும், அமைச்சர்களும் செய்து வரும் திருத்தொண்டுகள் திரைமறைவில் நடப்பவை கொஞ்சமல்ல; மிகுதி! ஒன்றல்ல; நூற்றுக்கு நூறு!

பாலம் கட்டப்படுகின்றது! ஏன்? மக்களை மடக்க, அவர்களின் இயற்கையான விருப்பங்களை நிறைவேற்ற அல்ல. பஸ்கூட் தனிப்பட்டவர்களுக்குத் தரப்படுகின்றன. ஏன்? ஆணை வளைக்க! தமிழ் வாழ அல்ல! அதைத் தொலைத்து வரும் நாடகத்திற்குத் திரைபோட.

கல்வித்துறை விரிவுபடுத்தப்படுகின்றது. பள்ளிக்கூடங்கள் மிகுதியாக்கப்படுகின்றன. ஏன்? இந்திக்கு வழிவிட! எல்லோரும் படித்தாக வேண்டுமே என்ற கவலையினால் அல்ல! 'அட்டா! இவர்கள் கல்விக்கு நல்லது செய்கிறார்கள். இவர்கள் ஒருபோதும் தமிழைக் கொல்லுவார்களோ' என்று மக்களை எண்ண வைக்கவே.

ஆங்கிலத்தை விடமாட்டோம்; கெட்டியாக பிடித்துக் கொள்வோம். இந்தியையும் விடமாட்டோம்; கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொள்வோம். என்றெல்லாம் கூறிவரும் பித்த

லாட்டக்காரர்களைத் தமிழ் மக்கள் ஆதரித்து விடுவார்கள் என்பது இவர்களின் பகற்கனவு! இன்றல்ல, இன்னும் இருநாறு ஆண்டுகள் கரடியாய்க் கத்தினாலும் தமிழைத் தின்னும் இந்திப் பெருச்சாளிகளை ஆதரிக்கப் போவதில்லை தமிழர்கள்!

எனவே,

தமிழ் மக்கள் கவலை வேறு; அவர்களின் பெருவிருப்பம் வேறு. இன்றைய அரசினர், ஆட்சியாளர் விருப்பம், வேறு மறைமுகமாக சூழ்ச்சி.

ஆட்சியாளர் அரசினர் ஆகியோரைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமல், தமிழ்ப் பெருமக்கள் வேறுபுறம் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தத் தமிழர்களைத் தங்கள் பக்கம் சேந்த வீசப்படும் கடைசி வலைக்குத்தான் பஞ்சாயத்து ஏற்பாடு என்று பெயர்.

தமிழகத்திற்குப் பிறந்தவன் ஒரு பெரும்மொழியை-பண்டைமொழியை உயர்தனிச் செம்மொழியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவன். அயல் மொழியே என்றும் இருக்கவேண்டும் என்கின்றான். அதாவது, தமிழன் ஆங்கிலத்தை கேட்கின்றான். விரும்புகின்றான். இருக்கவேண்டும் என்கின்றான். இது உலகப் புதுமையில் ஒன்று. காட்டு மிராண்டித்தனத்தின் எடுத்துக்காட்டு.

புதிய புதிய பொருட்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. அவற்றிற்கெல்லாம் பல காரணங்களால் தமிழில் பெயர்கள் இல்லை. அவைகள் தமிழில் ஏற்பாடு செய்யுமட்டும் ஆங்கிலம் இருக்கட்டும் என்பவன் ஒருவன் இருந்தால் அவன் மனச்சான்று உடையவன். நல்லவன். அவனால் நாட்டுக்குத் தீமை ஏற்படாது; அவனை நாம் பாராட்டத் தடையில்லை.

இப்படி, எவனாவது சொல்லுகின்றானா? நான் ஆங்கிலத்தால் சம்பாதிக்கின்றேன். மக்களால் அல்ல, தமிழால் அல்ல! ஆதலால் ஆங்கிலமே எந்நாளும் இருக்கட்டும் என்று இவன் கூறுவதாகத்தானே பொருள்!

இந்த மனக் கோளாறுகட்டும் காட்டிக் கொடுக்கும் கடமைக்கும் இன்றைய அரசினர் காரணம்.

மக்களின் கண்ணில் தூவப்படும் மிளகாய்ப்பொடிக்குப் பெயர் பஞ்சாயத்து ஆட்சி.

சிற்றூரில் அடிமையாய் வாழ்ந்து வரும் தமிழர்களை—தமிழில் புதைந்து கிடக்கும் அவர்களின் உள்ளங்களை அரசினர்—ஆட்சியாளர் என்ற முரட்டு மாடுகளை இயற்கையில் வெறுக்கக் கூடிய பழந்தமிழர்களைத் தங்கள் காலில் போட்டுக் கழுத்தையிறுக்க ஏற்படும் சூழ்ச்சிக்குப் பெயர் பஞ்சாயத்து! ஆட்சி.

சிற்றூரில் ஏற்பட்டது ஒரு பஞ்சாயத்து! அவர்கள் தமிழ்நாடு என்றுதான் நம் தாய்நாட்டை அழைக்க வேண்டும் என்று முடிவு கட்டினால் அவ்வாறே செயற்படுத்தப்படுமா?

கோயில் தமிழன்றிப் பொருள் தெரியாத கூச்சல் வேண்டாம். எங்கள் திருவாசகம் வேண்டும். எங்கள் திருவாய்மொழி போதும் என்று சொன்னால் பார்ப்பன அரசினரை பார்ப்பன ஆட்சியாளர் பல்லை நறநறவென்று கடிக்கமாட்டார்கள் என்பதற்கு உறுதிமொழி உண்டா?

எங்கள் பிள்ளைகளின் வாயில் இந்தி இரும்பாணி நுழையாது என்று பஞ்சாயத்து பழந்தமிழர் முடிவு கட்டினால் நேரு “நான்சன்ஸ்” என்று கூறமாட்டாரா? கூறினால் இங்குள்ள அமைச்சர் அதற்கு மகிழ்ச்சி காட்ட மாட்டார்களா?

பஞ்சாயத்தார் முடிவே முடிந்த முடிவு என்ற ஒரு சொல் உறுதிப்படுத்தாவிட்டால் இந்தப் பஞ்சாயத்து

ஏற்பாடு வேண்டாம். அது தீயர் போடும் வலை. தமிழர் கண்ணுக்கு மிளகாய்ப்பொடி.

பஞ்சாயத்தார் முடிவே முடிந்த முடிவு என்று உறுதி கூறினால் மட்டும் போதாது.

தமிழன் எல்லா துறைக்கும் நேராகவோ மறைமுகமாகவோ அதிகாரிகளாலும் ஆளவந்தார்களாலும் ஏற்படும் எல்லாவகைத் தீங்குகளுக்கும் பஞ்சாயத்தார் ஒத்துப் போனதாகத் தெரிந்தால் அந்த பஞ்சாயத்து நிறுவனம் ஒழிந்து போனதாகக் கருத வேண்டும்.

அதற்கான அடிப்படைச் சட்டம் வேண்டும்.

தமிழுக்கு சாவு ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகிறது. வானொலி என்ற சொற்றொடர் கேட்டால் அதிகாரிகளின் காது எரிமலைக்குமுன் புறாக்குஞ்சு!

தமிழ்க்கலை மாண்டு போனதற்குக் கல்லில் எழுத்து எழுதுகிறது இந்த ஆட்சி.

குயில், 4-10-1960

*

தெய்வமிகழேல்

‘தெய்வத்தை இகழாதே!’ என்பது இதன் பொருள். இது ஓளவை வாக்கு!

தெய்வம் வழிபடு—தெய்வம் போற்று என்னாமல் இகழேல் என்றது என்னவென்று கூறுவேன்.

இகழத்தக்க பகுதி தெய்வம் என்பதில் உண்டு. அதனால்தானே தெய்வத்தை இகழாதே என்றார் அம்மையார்.

தெய்வம் என்பதில் இகழத் தக்க பகுதி எது? தெய்வம் என்ற சொல்லின் சொந்தப் பொருளை மட்டும் நோக்கினால் தெரியும். தெய்வம் — கொள்ளுவது (விழுங்குவது) சொல்லுவது! “தெய் என் கிளவி கொள்ளலும் கோறலும்” என்ற பிங்கலத்தையும் காண்க! தெய் என்பதன் அடியாகப் பிறந்ததே தெய்வம்! ‘தெய்’ முதனிலை; ‘அம்’ பெயர் இறுதி நிலை. ‘வ்’ பெயர் இடை நிலை.

தெய்வம் என்பதை வடசொல் என்று கூறிப் பிழைப்பர் வடசொற் சார்பினர். யகரத்தின்முன் வகரம் மயங்கும் என்று கூறியது தொல்காப்பியம். தெய்வம் என்பதையே எடுத்துக் காட்டாகக் கூறினார், உரை ஆசிரியர். இதனால் தெய்வம் தூய காரணப் பெயர். இல்லையா?

தெய்வம் என்பது விழுங்குவதும் சொல்லுவதுமான ஒன்றின் பெயர் என்பதால் இகழத் தக்க பகுதி அதில் இருத்தல் பெறப்படும்.

இன்னும் இது விளக்கப்படும்.

அறிவு நிரம்பாத மிகப் பழநாள், மக்கள் காற்றையும், காட்டிற்றோன்றும் தீயையும், மழையையும், வெயிலையும் தெய்-தெய்வம் என்றனர். அவற்றின் பயன் உணர்ந்தபின் அவர்கள் அவற்றை வாழ்த்தினர். தெய்வம் என்பது கண்ணையும் கருத்தையும், மனத்தையும் கவர்வதும், பயன்படுவதுமான பொருளுக்குப் பெயர்.

செங்கதிர் அழகியது. பயன்படுவது; அதைப் போற்றி னார்கள்! நிலவும் அப்படி; மழையும் அப்படி!

மற்றும் நீரையும், நிலத்தையும், தீயையும் தமிழ் நூலையும் மொழியையும், மலையையும் பிறவற்றையும் தெய்வம் என்று கூறுவதை நோக்குக!

மொழி நூல் வல்லவர், 'தெய்வம் என்ற சொல்லை நோக்கி இகழ்தல் வேண்டாம். மரபு நோக்கிடுக!' என்பார். 'தெய்வம் இகழேல்' என்றார் ஓளவையார்.

பயன்படு பொருளையும் கண்ணையும், மனத்தையும், கவர்கின்ற பொருள்களையும் இகழக்கூடாது என்பதை இதனால் அறிந்து கொண்டோம்.

சூயில், 11-10-1960

67

கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம்

இஃது உலகநீதிச் செய்யுளில் ஒன்று. இதன் பொருள் வருமாறு:—

கோயில் — அரசியல்; இல்ல — இல்லாத ஒழுங்குமுறையமையாத ஊரில் — ஊரிலே குடியிருக்க வேண்டாம் — குடியிருக்கக் கூடாது என்பது பொருள்.

கோயில் என்பது அரசன், அரண்மனை, அரசியல் என்று பொருள் தருவதைப் பழம் தமிழ் நூற்கள் நன்றாக விளக்கும்.

“மறத்துறை விளங்கிய மன்னவன் கோயிலும்
அறத்துறை விளங்கிய அந்தணர் பள்ளியும்”

என்ற சிலப்பதிகார அடிகளை நோக்குக!

அரசியல் அமைந்த இடம் என்றால் என்ன?

அஃது அமையாத இடம் என்றால் என்ன என்பதை ஆராய வேண்டும்.

பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் துறவிகள் ஒழுங்குமுறை வகுத்தார்கள். அதைத்தான் மன்னன் தன் ஆட்சிமுறைக்கு அடிப்படையாக வைத்து ஆண்டு வந்தான்.

இவ்வாறு ஒழுங்கு முறை வகுக்கப்படாத காலம் ஒன்றிருந்திருக்கும். அக்காலத்து வாழ்ந்த மக்கள் காட்டு

மிராண்டிகளாக இருந்திருப்பர். அதைத்தான் அரசியல் அற்ற இடம் என்பது.

அத்தகைய இடத்தில் மக்களின் வாழ்வு நல்லபடி நடக்கவே முடியாது.

ஆதலால்தான் கோயில் இல்லா ஊரில் குடியிருக்க வேண்டாம் என்றருளிச் செய்யப்பட்டது.

கோயில் என்பதற்கு, உருவமைந்துள்ள கலகத்துக்கும், மானக்கேட்டிற்கும் மூடத்தனத்திற்கும் ஆதாரமாக இருந்து வரும் இடங்கள் என்று பொருள் கொள்வது தவறு.

திருவள்ளுவரும் உருவ வணக்கத்தை எதிர்க்கின்றார் என்பதை மனத்தில் கொள்க!

சூயில், 18-10-1960

அரிசி சோம்பலை உண்டாக்குமா?

இப்படிச் சொன்னவர் நேரு.

பத்தாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழர் அரிசிச்சோறு உண்டு வருகின்றார்கள். அவர்களிடம் சுறுசுறுப்புக்குக் குறைவிருந்ததாக ஒரு தகவலும் இல்லை. எந்த ஆராய்ச்சிக்காரனும் அரிசியை எதிர்த்ததில்லை.

அன்றும் இன்றும் அறிவிற் குறைந்து விடவில்லை தமிழர்; வீரத்தில் குறைந்ததாக வரலாறு இல்லை. அரிசிச் சோறு சோம்பலை வளர்க்கும் என்று நேருதான் இன்று கூறுகின்றார்.

சிலகால், இன்று அரிசியின் தரம் குறைந்து போனதோ என்னமோ! அப்படியானால் கோதுமையின் தரமும் குறைந்து போகாமல் இராது.

இன்றைய நிலையில் அரிசிச் சோறும் கோதுமைச் சோறும் தம் தரத்தில் மாற்றமடைந்துதான் இருக்கின்றன என்றால் அதுபற்றி நாம் எண்ணித்தான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தாக வேண்டும்.

கோதுமை, அரிசிச்சோறு உண்பவர்கள் ஏமாற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்தவர்கள்; மேலும் அவர்கள் அறநெறியினின்று வழுவுகின்றவர்களாகவும் இருக்கின்றார்கள்.

அரிசிச் சோறு உண்பவர்கள் ஏமாந்த சோணகிரிகள்; அறநெறியினின்று உயிர் போனாலும் தவறாத நேர்மையுடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள்.

இவைகளை விட்டுக் கோதுமை சுறுசுறுப்பை உண்டாக்குகிறது என்றோ அரிசி சோம்பலை உண்டாக்குகிறது என்றோ சொல்வதில் ஒரு சிறிதும் உண்மையில்லை.

நேரு அவர்கள் நிரம்பப் படித்தவர். அவர் சொல்லை இலேசாகத் தள்ளிவிடவும் நாம் எண்ணவில்லை.

ஒருகால் கோதுமை உண்பவர்கள் அறிவாளிகளாய் இருக்கின்றார்களோ என்னமோ! அரிசியுண்ணும் தமிழரிடம் அறிவு குறைந்திருக்கின்றதோ என்னமோ - இது! ஆராயத் தக்கதே.

அப்படிப் பார்த்தாலும் கோதுமை உண்ணுகின்றவர்களில் இருக்கும் அறிவாளிகளைவிட, அரிசி உண்ணுகின்றவர்களில் மிகுதியானவர் அறிவாளிகளாயிருப்பதாகவே நாம் கருதுகின்றோம்.

ஒரு வகையில் நேரு சொல்லில் உண்மை இருக்கத்தான் செய்கின்றது. தமிழர் அரிசிச் சோற்றை மறந்து விட்டால் நேரு அவர்களின் முட்டாள்தனமான அறத்திற்கு அயலான நடவடிக்கைகளைத் தமிழர் எதிர்க்கமாட்டார்கள், பின்பற்றுவார்கள்; தமிழ்ப்பற்று ஒழிந்துவிடும். எதிர்ப்பாற்றல் தொலைந்து விடும் என்று கருதுகின்றாரா?

இப்படிப் பார்த்தால் நேரு சொற்களில் நூற்றுக்கு நூறு உண்மை இருக்கிறது.

சூயில், 8-11-1960

இன்ப வாழ்வு

புரட்சிக் கவியின் அழகு நடையும் அரிய கருத்தும் கண்டு களித்திருக்கிறீர்கள். கவிதை மட்டும் அல்ல; உரைநடையும் உயரிய உயி ரூட்டும் வகையுள்ளதாசு அமைந்திருப்பதை அறிவிக்க இதோ அவருடைய வசனம்! வசனத் திலேயும் அந்த வசீகரவாசம் வீசக் காண்பீர்கள்.

—பேரறிஞர் அண்ணா

வாழ்வு என்பது உயிர் வாழ்தல். அது பிறப்பு இறப்பு இந்த இரண்டின் இடையில் உள்ளது.

வாழ்வின் பயன் இன்ப வாழ்வு வாழ்தல். இதன் மற்றொரு முனை துன்ப வாழ்வு. உயிர்கள் இயல்பாக விரும்புவது இன்ப வாழ்க்கையே. துன்ப வாழ்க்கை உயிர்களுக்கு எட்டிக்காய்.

இன்ப வாழ்வை அடைய வழி எது? இது உலக மக்களில் பெரும்பாலோரின் கேள்வி.

சமத்துவம், சகோதரத்துவம், சுதந்தரம் ததும்பும் உள்ளம் வேண்டும். அதன்பிறகு வெற்றி. அதன்பிறகு இன்ப வாழ்வு.

இன்னொரு முனை நமக்குத் தெரிந்ததுதான். பேதம் — விரோதம் — பந்தம் — இவை உள்ளத்தில் இடம் பெற்ற நிமிஷத்தில் எட்டிக்காய் வாழ்வு வந்து சேரும்.

அரசு; அன்றி ஓர் ஏழைக்குடி; இருவரும் மனிதர்; மக்களின் சந்தர்ப்ப பேதத்தால் ஏற்படும் நிலையை நீக்கிப் போட்டு 'அனைவரும் மக்கள்' என்று கொள்ளும் தன்மை ஒப்பு எனப்படும். சமத்துவம் - ஒப்பு இரண்டும் ஒரே அர்த்தம்.

உலகம் ஒரு தாய். உலக இன்பம் தாயின் திரு முலைப்பால்; பாலுண்ணத் தாவும் மக்களின் மாறுபடாத மனோபாவம் உடற்பிறப்பு எனப்படும். சகோதரத்வம்-உடற்பிறப்பு இரண்டும் ஒரே அர்த்தம்.

உலகம் பொது. உலக இன்பம் பொது. மக்கள் தமக்குரிய இன்பத்தை அடையத் தடங்கலின்றி விடுபட்ட தன்மை விடுதலை - விடுதலை சுதந்திரம்.

ஒப்பு - உடற்பிறப்பு - விடுதலை!! நினைத்துப் பாருங்கள் - இந்நிலையடைந்த மக்கள் இன்ப வாழ்க்கையின் எல்லை காண்பர்.

ஒரு தன்மை வாய்ந்த மக்கள்பால் உயர்வு. தாழ்வு பாராட்டுவது மாறு, மாறு என்பது பேதம். 'தனக்குண்டு பிறருக்கு இல்லை' இது பகை. பகை விரோதம். மனிதன் மனிதனுக்குக் கட்டுப்படல் கட்டு. கட்டு - பந்தம்.

சமத்துவம் (ஒப்பு)	பேதம் (மாறு)
சகோதரத்துவம் (உடற்பிறப்பு)	விரோதம் (பகை)
சுதந்திரம் (விடுதலை)	பந்தம் (கட்டு)

மாறு, பகை, கட்டு இவைகளில் அகப்பட்ட மக்களின் நிலை துன்ப வாழ்வு. அது சாக்காட்டின் ஒட்டு.

மக்களுக்கு ஏழ்மை ஒரு சந்தர்ப்பம். செம்மை ஒரு சந்தர்ப்பம். எழுச்சி ஒரு சந்தர்ப்பம். சோர்வு மற்றொரு சந்தர்ப்பம். அறிவு, மலர்ச்சி, அறிவு, ஒழுக்கம் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பங்கள்! மக்களின் ஏழ்மை செம்மையாதல் உண்டு. சோர்வுற்ற உள்ளம் எழுச்சியடைதல் உண்டு. மழுங்கிய அறிவு ஒளிபெறுவது உண்டு.

ஏழைகள் தமக்கேற்பட்ட ஏழ்மை நிலையை அவர்கள் உதறித் தள்ளச் சந்தர்ப்பம் இன்றிச் செம்மையுடையவர் தடை செய்யலாகாது. தடை செய்து மக்களைத் துன்புறுத்தலாகாது. துன்புறுத்திச் சாகடிக்கலாகாது. சாகடித்துச் சமூகத்தை இல்லாமற் பண்ணலாகாது. அப்படிச் செய்து தாமும் மண்ணாகிப் போவதற்கோ திட்டம் போடுவது? ஏழைகள் மரக்கட்டைகள் அல்லர்.

‘பண்டைப் பிரஞ்சு தேசம்’ அவள் தன் முக்காலே மூன்று விசம் பங்கு மக்களைக் கட்டிக் கொண்டு கண்ணீர் விட்டு அழுது கொண்டிருந்தாள். பிரபுக்கள் அரசு செல்வாக்குடையவர்கள், எதாச்சாரிகள். ஏழை மக்கள்மேல் ஆழ உட்கார்ந்து கொண்டனர். பேதம் – விரோதம் – பந்தம் தலைவிரித்தாடின. சமூகம் செத்துப் போகாவிட்டாலும் சாக்காட்டுக்கு ஒரு நூல் இடைவெளிதான் பாக்கி.

‘செத்துத்தான் போவதா?’ -சாவதற்கு முன் அவர்கள் தமக்குள் இக்கேள்வியைக் கேட்டுக் கொண்டார்கள். பேதம் – விரோதம் இவைகளை விலக்கி ஒன்றுபடுவதா? இதற்கு பிராஞ்சு மக்கள் ஒத்துக் கொண்டனர். கட்டை விலக்க எழுவதா? உடனே ‘ஆம்’ என்றனர். ஏழை மக்கள் அனைவரும், அதிகாரச் செறுக்குடையவர்க்கு ஓர் இறுதிக் கடிதம் தயாரித்தனர். இதை அவர்களின் புழுங்கிய உள்ளம் கொண்டு போகியது. ஏழைகளின் இவ்வெண்ணங்களை அதிகாரங் கொண்டவர்கள் கவனிக்கவே யில்லை.

‘எமக்குள் பேதம் தீர்ந்தது! ஒப்புடையவர்களாய் விட்டோம். விரோதம் தீர்ந்தது. நாங்கள் அனைவரும் சகோதரர்; விடுதலை அடைந்தோம். இதற்குக் குறுக்கே படுக்கும் இறுக்கர்களைத் திருந்துங்கள்! உம்மை காத்துக் கொள்ளுங்கள்.’

எழுச்சியற்ற உள்ளம் இந்த நிலைக்கு ஏறியது. இந்த ஸ்நந்தத் நிலையை ஆளுந்திமிர் பிடித்தவர்கள் புறக்கணிக்கலாமா? அவர்கள் மதம் பிடித்த நித்திரையிற் கிடந்

தனர். வீராவேசம் ஆயினர். அவர்கள் தமது நிலையி லிருந்து மறுமுனைக்கே ஒரே அடியாய்க் குறிவைத்தனர். இடையில் நின்ற — முடி-பணம்-செறுக்கு-அட்டகாசம் தூள் தூளாய்ப் பறந்தன.

பிரெஞ்சு மக்கள் இன்ப வாழ்வில் குதித்தனர்.

மக்களின் உள்ளம் — சமத்வநிலை — சகோதரத்வ நிலை — சுதந்திர நிலை அடைய வேண்டும். வெற்றி கிடைக்கும். இன்ப வாழ்வடையலாம்..

பிரெஞ்சு தேசத்து மக்கள் தங்கள் விழி பிதாங்கும் நேரம் — ஏதுமற்று மண்ணாகப் போகும் நேரம், அதிகார கிறுக்கர்கள் — தலையில் ஏறி அழுத்தும் நேரம் — இப்படிப் பட்ட நிலையிலா அவர்கள் சமத்வ-சகோதரத்வ சுதந்திர நிலையை அடைந்தனர்? நம்ப முடியுமா?

ஆம், அந்த இம்மூன்றும் முளைத்துச் செழிப்புற ஏற்றது. அந்த நிலையில்தான் இம்மூன்றும் பிரஞ்சியர் உள்ளத்தில் ஒலித்தன. அதனால்தான் வெற்றி; அத னால்தான் இன்பம். வேறு பேச்சில்லை. நீயும் உன் உள்ளத்தும் வெளியிலும் பேதத்தை ஒழி, சமத்துவத்தை ஆக்கு! விரோதத்தை அகற்று. சகோதரத்துவத்தைக் கொள். பந்தத்தை நீக்கு! விடுதலை கொள்!

இம்மூன்று நிலையும் நீ கையை நீட்டி பெறத்தக்க பொருள்கள் என்கூட நினைத்திருக்கக் கூடும். மக்கள் உள்ளம் இம்மூன்று வகையான — நல்ல நிலையை அடைந் தால் இன்பம் அடைவார்கள் என்பதை பிராஞ்சியர் பழஞ்சரித்திரம் நன்றாக விளக்கிக் காட்டுகிறது.

உலகு தொடங்கிய நாள் முதல் இன்று வரைக்கும் — உருவமோ, அருவமோ, அருவுருவமோ, உண்மையோ, இன்மையோ அன்றிச் சட்ட வடிவமோ இன்னபடியென்று சககோடியில் ஒரு பகுதியேனும்-ஒரிடத்தும், ஒருவனாலும் கண்டறிந்திலாக் கடவுள் என்று சொல்லி இதில் இரண்டு

லட்சம் ஆட்சேப சமாதானம் கிளம்பி—பாரமார்த்திகப் பேரால் பிள்ளைகள் பெண்டுகள் உறவினர் தேசத்தாரின் நிலையைக் கவனிக்காமல் நெஞ்சை உழலவிட்டு — மற்றும் அக் கடவுளுக்கு ஆயிரம் திருநாமம் சூட்டி, அதற்குக் கல் யாண குணங்கள் இந்நாள் மட்டும் தகவல் இல்லாத பொருளுக்கு கோடிக்கணக்கான பொருளைச் செலவிட்டு கோயில்கட்டி பார்த்துச் செய்ததுபோல் உருவச்சிலைகளை உண்டாக்கி அதற்கும் உமக்கும் தரகர்களை நியமித்து தரகர் மூலம் படையலிட்டு தரகுக் கூலியுடன் சொத்தைப் பறி கொடுத்து உடல் உயிர்களையும் அதற்கே தத்தம் என்று சொந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்தில் கருத்தின்றி கிடக்கிறீர்கள். அதுவன்றி அந்தக் கடவுள் நேரில் வந்து வேதம் எழுதியதாகவும் பிற அவரைப் பலபடியாய் அவ தாரம் செய்து வேதாந்தம், உபநிசத்துக்கள், இதிகாசம், புராணம் எழுதியதாகவும் சொல்லுகிறீர்கள். மேலும் அக்கடவுள் மக்களுக்கு ஏற்பாடு செய்த இத்தொல்லைகள் போதாவென்று பலபல மதங்கள் ஏற்படுத்தினதாகவும் நினைக்கிறீர்கள். இதனால் மக்களின் அறிவு விருத்திக்குப் பாடுபட வேண்டிய பண்டிதர்கள் உம்மிடம் மிகுந்த பொருளையும் பறித்துக் கொண்டு மேலும் மேலும் இத் தகைய கடவுள் பேரால் நூல் எழுதும் நிலையை உண்டாக்குகிறீர்கள். நீங்கள் மட்டுமன்றி ஆரியருடன் கலப் பற்று வாழ்ந்து வந்த பச்சைத் தமிழர் காலம் சிறிதுபோக மற்றையதான இத்தகைய நீண்ட காலமாய் நாட்டிற் பிறந்து இறந்த உங்கள் மூதாதையர்களுக்கும் இவ்வாறே நம்பிபிடாச் சமூகத்தை ஏதுமற்ற நிலைக்குக் கொண்டு வந்தனர். நீங்கள் இந்நாளில் கண்ணுக்கு எதிரில் உம் பழக்க வழக்கத்தின் பயனைக் கண்டு உணர்ந்தும் அதை நீக்க வேண்டும் என்பார்க்கு உமது மூதாதையர்கள் அவ்வாறு நடந்து வந்தால் சுகமாய் இருந்ததாகவும் சொல்லி விடுகின் றீர். ஓளகிகம் ஒழுங்கு படாத நிலையில் உங்களைச் செல் லரித்த துரும்புகள்போல் ஆக்கி வருவதை உணராமல் வேத சம்மந்தமான வைதீகம் பேரால் இரவு பகலாய்

மெலிந்து போகிறீர். தேசமக்கள் சம்மந்தமான பொதுப் பணியில் சிறிதும் கவனம் செலுத்தும் விசாலப்புத்தியை அடைய உமக்குச் சிறிதும் அவகாசம் இல்லாத நிலையை உண்டாக்கிக் கொள்கிறீர்கள்.

பார்ப்பனன் உயர்வு என்கிறீர்கள். சூத்திரன் இரண்டாம் என்கிறீர்கள். வைசியர் அவன் அண்டைபடி என்கிறீர்கள். சூத்திரன் கடைசி என்கிறீர்கள். "பஞ்சமன் என்கிறீர்கள். இன்றைக்கு மாத்திரம் இன்றி இவைகளை உண்டாக்கியதாய்ச் சொல்லும் பிரமன் ஒருவன் இருந்தால் அவன் காலத்திலேயே சுத்தப்பொய் என்பதை சிந்திக்க மறுக்கிறீர்கள். இந்த நிலையில் சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம் இவைகள் உமது இதயத்தில் இடம் பெறுவது எப்படி?

திராவிடநாடு, 25-3-1945

*

மறைமலை அடிகளார்

தமிழ்ப்பெரும் புலவர்கள், தமிழ் பற்றி எண்ணுங்கால், தமிழின் பெருமன்னராகிய அடிகளின் ஆணையையே எதிர்பார்ப்பார்கள். ஏனெனின் அடிகள் தம் ‘‘தமிழ் நூற்கள் அத்தனையும்’’ அவரின் தெளிந்த உள்ளம்; முடிந்த தீர்ப்பு.

துன்பமற்ற சாவு, துறவுள்ளமுடையார்க்கே - ஒழுக்கமுடையார்க்கே - எவ்வுயிர்க்கும் தீங்கினை உன்னாதார்க்கே நேரும் என்பர். அடிகளுக்குப் புற்று நோயோ கண்டது? மருத்துவரோ கருவி இட்டு ஆற்ற முயன்றனர். கைகால் களோ சோர்ந்தன? உடற்புண்களோ புரையோடின? புழுக்களோ மொய்த்தன? ஐயோ என்று அலறியபடி பன்னாளோ துடித்தனர்? அடிகள் உயிர் உடலைவிட்டு நீங்கி அமைதியுலகம் அடையாது, இடைவெளியிலோ கொள்ளியாய்த் திரிந்தது? இல்லை.

அடிகள் அமைதியை விழைந்தார்கள். அமைதி பெற்றார்கள். நாம் அவர்களைப் பிரிந்து அழுதாற் பயனென்ன? அவர்களின் கொள்கை எது? அதை எண்ணி, அவர்களை நம்முடனே இருக்கச் செய்வோம். தமிழர்க்கெல்லாம் அவர் நினைவு நல்வழியாகும்.

குறள் மலர், 29-9-50

தமிழின் வெற்றி எங்கிருக்கிறது?

விஞ்ஞானம் முதலிய பாடங்களைத் தமிழில் கற்பிக்க முடியாது என்று சொல்லுகின்றார்கள்; அப்படி சொல்லுகின்றவர்கள் தமிழர் நலத்தில் நல்லெண்ணம் உடையவர்களா என்று பார்க்க வேண்டும்.

தமிழ்நாட்டில் தமிழ் ஆட்சிமொழி ஆகவேண்டும் என்றால் ஆகமுடியாது என்பதற்கான காரணங்களைத் தேடுவதில் காட்டுகின்ற சுறுசுறுப்பை ஆட்சிமொழி ஆகவேண்டியதற்குக் காட்டுவதில்லை அவர்கள்.

தமிழில் கலைச்சொற்கள் இல்லையாம், விஞ்ஞானச் சொற்கள் இல்லையாம். தமிழில் எந்த ஏட்டில் கலைச் சொற்களும் விஞ்ஞானச் சொற்களும் இல்லையோ அந்த ஏட்டை விரைவாகத் தேடிக் காட்டுவார்கள் ஆதாரமாக.

திருச்சியில் தமிழ் ஆட்சிமொழியாக வைக்கப்பட்டது மாதிரிக்காக. அப்படி வைக்கப்பட்ட காலத்தில் ஆட்சிப் பொறி ஒரு குழறுபடினான நிலையில் இருந்தது. தமிழை ஆட்சிமொழியாக வைத்தவர்கள் தமிழ் ஆட்சிமொழியாயிருக்கத் தகுதியற்றது என்ற கோள் விண்ணப்பங்களையும் உருவாக்கினார்கள்.

கலைச்சொற்கள் தமிழில் கண்டு பிடிக்கத் தவிக்குழு ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட்டது. அதே குழுவில் தமிழின் பகைவர்களையும் கணிசமான முறையில் சேர்த்திருந்தார்கள். உருப்பட்டதா முயற்சி?

விஞ்ஞானம் முதலிய பாடங்களைத் தமிழில் சொல்லிக் கொடுக்க முடியாது என்பது போன்ற கதைகள் கதைப்பவர்கட்கும் தமிழுக்கும் உள்ள தொடர்பு எத்தகையது என்பதை ஊன்றி நோக்க வேண்டும்.

காட்சி என்பது சரியல்லவாம்; காக்கி என்று போட வேண்டுமாம்; ஆட்சி என்பது சரியல்லவாம். ஆக்கி என்று போட வேண்டுமாம். மாட்சி, சூழ்ச்சி என்பன பிழையாம். மாக்ஷி, குக்ஷி எனல் வேண்டுமாம். இத்தகைய பார்ப்படுத்தும் உட்பகை இந்த நாட்டில் இருந்து கொண்டுதானே இருக்கிறது.

எந்தத் துறையில் தமிழர்க்குப் பகைவர் இல்லை?

தமிழ் நாட்டுக்குத் தமிழ்நாடு என்று பெயர் வைக்கலாகாதாம். தனிமொழி அடிப்படையில் நாடு பிரிக்கப் பட்டது சரியல்லவாம். தத்தி விளையாட எண்ணும் தவளைகளை - தமிழர்களை ஒழித்துக் கட்ட எத்தனை விரியன் பாம்புகள்!

“தமிழின் அடிப்படையில் தமிழ்நாடு பிரியவேண்டும்; தமிழ் ஆட்சிமொழி ஆதல் வேண்டும்”-இந்தத் தமிழிசை தமிழர்கட்கு எவ்வளவு இன்பத்தை உண்டாக்கின! விலாப்புறத்தில் வேல் கொண்டு தாக்குதல்போல இதை எதிர்த்த அறிஞர்கள் எத்தனை பேர்? இதை எதிர்த்த கட்சிகள் எத்தனை?

விஞ்ஞானச் சொற்களும் கலைச்சொற்களும் ஆங்கிலத்தில் இருக்கின்றன என்று சொல்ல வரும் அறிஞர்கள், அச்சொற்கள் ஆங்கிலத்தில் எப்போது தோன்றின என்பதை எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை.

விஞ்ஞானப் பொருள்களும், கலைப்பொருள்களும் உண்டான பின்பே விஞ்ஞானச் சொற்களும் கலைச்சொற்களும் உண்டாயின. புதுப்பொருள்களுக்குப் பெயர்கள் ஆங்கிலத்தில் மட்டும்தான் கிடைக்கும்; தமிழில் கிடைக்க மாட்டாவோ?

சிறந்த இலக்கியங்களை யுடையது தமிழ். பல கிளை மொழிகட்குத் தாய்மொழி தமிழ். தொன்மையானது தமிழ். இன்றுவரைக்கும் வழக்கழிந்து விடவில்லை. சாகாதது தமிழ்.

தமிழில் விஞ்ஞானச் சொற்கள், கலைச் சொற்கள் கிட்டமாட்டா என்று சொல்லுவோர் ஆட்டுக்குட்டி என்பது ஆஷ்டுக்குஷ்டி என்று ஆகாதா என்று தவங்கிடக்கும் கூட்டத்தாராகத்தான் இருக்க முடியும்.

இன்று கிடைத்துள்ள தமிழ்நாடு தமிழர்களின் தமிழ்ப் போராட்டத்தின் பயனாகக் கிடைத்தது என்று சொல்ல முடியாது. மறைவான காரணத்தை மனத்தில் வைத்துக் கொண்டு தரப்பட்டதுதான் தமிழ்நாடு.

இன்று கிளம்பியுள்ள “ஆட்சிமொழி ஒப்புதல்” தமிழர்களின் - தமிழ்ப் போராட்டத்தின் விளைவன்று.

இன்று தமிழின் அடிப்படையில் தமிழ்நாடு பிரித்த வர்கள் நாளைக்கே வேறொரு காரணத்தால் இருமொழி மும்மொழி அரசாக்கி விடவும் கூடும். தமிழ் ஆட்சிமொழியும் அப்படியே.

தமிழில் கலைச்சொற்கள் இல்லை; விஞ்ஞானச் சொற்கள் இல்லை என்று சொல்லுகின்றவர்கள், அவைகளைத் தேடியடையலாம் என்ற நல்லெண்ணத்தால் சொல்வதில்லை; தேடவும் முடியாமல் போகட்டும் என்ற கெட்ட எண்ணத்தால் சொல்லுகின்றவர்கள். “நாம் அவர்களை நோக்கி இதோ வேண்டிய அளவு கலைச்சொற்கள்; இதோ வேண்டிய அளவு விஞ்ஞானச் சொற்கள்” என்று நீட்டினால் அவர்களது அழகு முகத்தில் மகிழ்ச்சி தோன்றாது; அசடுதான் வழியும். ஏன்? - அவர்கட்குத் தமிழர்கள் உருப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணமே இல்லை.

என்ன செய்தால் தமிழர்களிடத்தில் கலகம் நீடிக்கும்! எப்படி நடந்து கொண்டால் தமிழர்கள் தமக்குள்

அடித்துக் கொண்டு நம் காலையே சுற்றிச்சுற்றி வந்து செத்துக் கொண்டே போவார்கள்! இதுதானே மேலாட்சியின் திருவுள்ளமும்!

தமிழ்க் கடலில் கலைச்சொல், விஞ்ஞானச் சொற்களாகிய முத்துக்களை வார வேண்டுமானால், அப்படிவாரிய முத்துக்கள் ஒதுக்கப்படாதிருக்க வேண்டுமானால், தமிழ்நாட்டுக்குத் தமிழ்நாடு என்று பெயர் வரவேண்டுமானால், அப்பெயர் நிலைநிற்க வேண்டுமானால் தமிழின் அடிப்படையில் ஏற்படும் தமிழ்நாடு, இருமொழி அடிப்படை மும்மொழி அடிப்படை என்று கூறி மாறாமலிருக்க வேண்டுமானால் தமிழர்கள் என்ன செய்ய வேண்டும்?

ஏறத்தாழ மூன்று ஆண்டுகளாகத் தமிழ் நாட்டுக்கு ஒரு தமிழன் தலைவனாகத் திகழ்ந்ததில்லை. தமிழின் பகைவர் அப்படிச் செய்து வெற்றிபெற்று வந்துள்ளார்கள்.

இன்று தமிழ்நாட்டில் வியக்கத்தக்க ஒருநிலை காணப்படுகின்றது. தமிழரின் பகைவரால் எறியப்படும் ஆயிரக்கணக்கான ஈட்டிகளின் நடுவில் கைவலுத்த காமராசர் காணப்படுகிறார், கண்கலங்கும் செந்தமிழர் பாங்கில்.

நம் உள்ளத்தைக் குறுகிய நோக்கங்கள் தழுவக் கூடாது. கருங்குளவிகள் பாட்டுக்குக் காதைக் காட்ட வேண்டாம். தமிழர்களின் தோள்கள் அனைத்தும் அந்த ஆலின் கிளைகளைத் தாங்கும் விழுதுகள் ஆதல் வேண்டும்.

தமிழ்நாடு முழுதும் ஒரே காமராசர்; காளான்கள் இல்லாத ஒரே ஆலமரந்தான் தோற்றமளிக்க வேண்டும். கிட்டாது கிட்டிய ஆலினை வெட்டி எறிய நினைப்பது விபீடணத் தன்மை

தமிழ் வான் கலைச்சொல் மழை பொழியும்; தமிழ்க் கடல் விஞ்ஞானச் சொல்முத்துச் சொரியும். தமிழர் வாழ்வு மேம்படும். தமிழரைப் பற்றித் தமிழின் பகைவர் புலிக் கனவு காண வேண்டும்.

தமிழர் பிரிந்து வாழும் இயல்பினர் அல்லர். தமிழ் முழக்கம் செந்தழலாய் எரிய வேண்டும். அப்போது இரும் புச் சிதறல்களாகிய தமிழர்கள் ஒரே இரும்புக் கூண்டாகித் திகழ்வார்கள்.

அவர் தமிழர்க்கு நல்லன பல செய்தார். இதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அவர் நல்லன பல செய்ய முடியாது தவிக்கிறார். ஆம்; அதனால்தான் அவர் கையை இன்னும் வலிவு படுத்தவேண்டும். எதிரிகளிடம் சேர்ந்து கொண்டு கூத்தடிப்பதால் என்ன விளையும்?

தமிழின் வெற்றி தமிழரின் அசைக்க முடியாத ஒற்றுமையில்தான் இருக்கிறது.

கலைக்கதிர், 1962

சாதி ஏன்?

ஐாதி, சாதி என்ற சொல், தமிழர்கள் எல்லா ருடைய நாவிலும் பயிலுவதான ஒரு சொல். அச்சொல் தமிழன்று; வடசொல்.

சாதி என்ற சொல்லுக்கு நேரான தமிழ்ச்சொல் எது எனில் பிறப்பு என்பதாகும்.

தமிழல்லாத ஒரு சொல் தமிழர்களால் என்றும் எங்கும் எடுத்தாளப்படுகிறது. அதே பொருளுடைய பிறப்பு என்ற தமிழ்ச்சொல் தமிழர்களால் எடுத்தாளப் படுவதில்லை.

‘நீ என்ன சாதி?’ என்று தமிழன் தமிழனை நோக்கிக் கேட்கின்றான். அல்லது நான் இன்ன சாதியென்று ஒரு தமிழன் தமிழர்களிடம் கூறுகின்றான். இந்த இடங்களில் சாதி என்னும் சொல்லை நீக்கி, பிறப்பு என்ற சொல்லை வைக்கவில்லை. நீ என்ன பிறப்பு? நான் இன்ன பிறப்பு என்று ஏன் சொல்லவில்லை? இப்படி ஒரு கேள்வி எழுகிறதல்லவா? ஆம்! விடை என்ன? பிறப் பில் வேற்றுமை காண்பது தமிழனின் பிறப்பிலேயே இருந்ததில்லை என்பது தான் விடை. அப்படி யிருக்க, பிறப்பு என்ற பொருளுடையதான சாதி என்ற அயற்சொல் எவ்வாறு இந்நாட்டில் புகுந்தது? சாதி புகுந்தது மட்டுமா? சாதி என்ற சொல்லுக்குடையவர்க ளின் சாதிப்பிரிவும் இங்கு ஏற்பட்டு விட்டது. ஏற்பட்டு விட்டது மட்டுமா? தமிழர் நெறி மறந்து போயிற்று.

சாதிப்பிரிவு தமிழரின் நெஞ்சத்தில் வேருன்றித் தழைத்துப் பூத்துக் காய்த்துக் கணிந்து விட்டது என்று கூறினால் அது பொய்யாகாது.

இங்கு இன்று ஒரு தமிழன் மற்றொரு தமிழனைக் காணுகின்றான் என்றால் தமிழன் என்ற தன் நாட்டானை அவன் காணுவதில்லை. எதிர் நிற்பாரின் சாதிதான் அவனுக்குத் தோற்றமளிக்கின்றது.

தமிழன் மரத்தை மரமென்று எண்ணுகின்றான் சரியாக! நாயை நாயென்று எண்ணுகின்றான் சரியாக, ஆனால் ஒரு தமிழ்மகன் மற்றொரு தமிழ் மகனை வேறென்னவோ என எண்ணுகின்றான் பிழையாக! இஃது உலகில் எங்கணும் காணாத வியப்புச் செய்தி. தன்னைத் தானே முகவரி தெரிந்து கொள்ளாத ஒரு இனம், பாழான நிலையில் புதைக்கப்பட்டிருக்கும் தமிழினம்தான். பிறப்பில் உயர்வு தாழ்வு கருதுவது தமிழரது இயல்பு அன்று என்று தமிழர்க்குத் தமிழர் நூல்கள் இடித்துக் கூறவில்லையா? இடித்துக் கூறும் நூற்கள் தமிழிலில்லையா என்றால் தமிழ் நூற்கள் அனைத்தும் சாதி என்பது இந்த நாட்டில் புகுந்த அன்று தொடங்கியே எச்சரிக்கை பறை முழக்கமிட்டுக் கொண்டே வருகின்றன. திருமூலர் செப்புகின்றார்.

“ஒன்றே குலமும் ஒருவனே தேவனும்” என்று. திருவள்ளுவர் செப்புகின்றார்:

“பிறப்பு ஒக்கும் எல்லா உயிர்க்கும்” என்று.

“சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை சாற்றுங்கால்
நீதி வழுவா நெறிமுறையின் — மேதினியில்
இட்டார் பெரியோர் இடாதார் இறிகுலத்தோர்
பட்டாங்கில் உள்ள படி.”

என ஒளவையாரும் செவ்வையாகச் சொல்லியருளினார்.

தமிழ் நூற்கள் எல்லாம் அகம் புறமென இருவகைப் பிரிவையுடையவை — அவற்றால் தமிழர்கள் அடையும் பயன் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என நான்கு வகைப்படும். இவ்வகைப்பட்ட தமிழ் நூற்கள் எவையும் பிறப்பினால் சாதியுண்டு என்று கூறவேயில்லை. தமிழர் வாழ்க்கை முறைகூட இல்லறம் துறவறம் என இரு பாகுபாடுடையது. துறவீக்குத் தமிழ் நூற்களில் எங்கேயாவது சாதி நினைவுப்படுத்தும் சொற்கள் உண்டா? அல்லது இல்லறத்தானுக்குச் சாதியை நினைவுப்படுத்தும் சொற்கள் தமிழ் நூற்களில் எங்காவது உண்டா? இல்லவே இல்லை.

ஒரு தமிழ்ப் பையன் ஒரு தமிழ் மகளைக் காணுகின்றான். இரண்டுள்ளமும் காதலால் ஒன்றுபடுகின்றன. அவன் அவளிடம் தன் வியப்பைக் கூறுகின்றான். “யாயும் யாயும் யாராகியரோ! எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறை கேளீர். செம்புலப்பெயல்நீர் போல அன்புடை நெஞ்சம் தாங்கலந்தனவே” இதன் பொருள் என்னவெனில், நம்மிருவர் நெஞ்சமும் செந்நிலத்தில் கலந்த பெயல்நீர்போல இயற்கை முறையில் கலந்தது தவிர உன்னைப் பெற்றவள் இன்னாள், என்னைப் பெற்றவள் இன்னாள் என்றெல்லாம் நம்முள் ஆராய்ந்து கொண்டிருந்ததுண்டா? என் தந்தைக்கும் உன் தந்தைக்கும் ஒரு தொடர்புமில்லாததை எண்ணி நம் கலப்பில் மறுப்புக் கண்டதுண்டா என்பதாம்.

இதனால் பழந்தமிழர் வாழ்க்கையில் சாதிப் பிரிவைப் பற்றிய செய்தி நினைவுக்கு வரும் நிலையிலாவது இருக்கிறதா? இல்லவே இல்லை!

ஆனால் சாதிக் கொள்கையை வற்புறுத்தும் நூல்கள் தமிழிலில்லையா என்று கேட்கலாம். மிகப் பலப்பல உண்டு. அவையனைத்தும் இறக்குமதிச் சரக்குகள் என்பதை மட்டும் மறுப்பாரில்லை. சாதிப்பிரிவை வற்புறுத்

தும் நூல்கள் மிகப் பலப்பல மட்டுமன்று; சாதிப்பிரிவுகளே தமிழர்களில் பெரும்பாலோரிடத்தில் செயலிலேயே உள்ளன என்பதும் உண்மைதானே! ஆனால் அது இடையில் வந்த ஒட்டுவாரொட்டியான ஒருவகை முறைக்காய்ச்சல் நோய் என்பதை எவராலும் மறுக்க முடியாது!

இனி இந்நாட்டில் பரவியுள்ள தமிழர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ள சைவம் வைணவம் ஆகிய இரண்டு சமய நூற்களும் சாதியை வற்புறுத்தவில்லையா என்று கேட்கலாம். இப்படி கேட்பவர்கள் இன்னும் சற்றே மேற்கிளம்பிச் சைவர்களிடத்திலும், வைணவர்களிடத்திலும் சாதிக் கொள்கை செயலில் வழங்கி வரவில்லையா என்றால் ஆம் வழங்கி வருகின்றது. ஆனால் இன்றுள்ள அவ்வுரு சமயங்களும் இதற்குமுன் எவ்வாறிருந்தன என்பதை ஆராய வேண்டும். அந்நாளில் சைவமென்றும் வைணவமென்றும் பிரிவுபட்டிருக்கவில்லை.

அன்பு, வாய்மை முதலிய நெறி பிறழாமல் வாழுகள் என்பதுதான் சமயமாக இருந்தது. இப்பொழுதுள்ள கோயில்களுக்கும் கழுவாய்களுக்கும் இவைபோன்ற சமயக் குறிகளுக்கும் ஆதாரமே இருந்ததில்லை என்று திருவள்ளுவர் சொல்லுகிறார்.

“தமிழர்களே வந்தேறிகள் கட்டிவிட்ட கட்டுக்களை நம்புகிறீர்கள். கடவுளை அடைய வேண்டுமென்றால் இன்னின்ன வகையில் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அவற்றில் உண்மை இல்லை. நீங்கள் கடவுளை அடைய வேண்டுமானால் வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ வேண்டும்” என்றார்.

“வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையுந்தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்”

என்பதைத் திருக்குறளில் காண்க.

தமிழ்நாட்டைத் தன் பரப்பளவால் விழுங்கிக் கொண் டிருக்கின்ற — எல்லாருள்ளத்திலும் இடம் பெற்றுள்ள கோயில் என்பது என்ன என்பதை ஆராய வேண்டும். கோயில் என்ற சொல் எதைக் குறிக்கிறது? அரசனிருந்து முறை செய்யும் பெருமனைக்குக் கோயில் என்று பெயர். “மறத்துறை விளங்கிய மன்னவன் கோயில்” என்ற சிலப் பதிகார அடியைப் பார்க்க. இன்றைக்குத் தமிழன் கோயிற் கடவுளுக்கு என் சொத்தை யெல்லாம் ஒப்படைப்பேன் என்று குறிக்கிறான்! பார்க்கிறோம்.

திருமூலர் சொல்வதைக் கேளுங்கள்!

“கொடியசைக்கின்ற இந்தக் கோயிற் கடவுளுக்கு நீங் கள் ஒன்று செய்தால் நடமாடுகின்ற அந்தக் கோயிற் கடவுளாகிய மக்களுக்குப் பயன்படாதே. நடமாடுகின்ற அந்த ஏழை மக்களுக்கென்று செய்தால் கொடியசைக்கின்ற அந்தக் கோயிற் கடவுளுக்குச் செய்ததாகிவிடுமே.”

“படமாடக்கோயில் பரமற்கு ஒன்று ஈயில்
நடமாடக்கோயில் நம்பர்க்கு அஃது ஆகா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று ஈயில்
படமாடக் கோயில் பரமற்கு அஃது ஆமே”

என்பதைத் திருமூலர் திருமந்திரத்தில் காண்க.

“ஐயுணர்வு எய்தியக் கண்ணும் பயமின்றே
மெய்யுணர்வு இல்லாத வார்க்கு”

என்ற வள்ளுவர் குறளை அறிந்தவர்கள் அருவ வணக்கத் தையும் ஒப்புவரோ? ஆயிரத்து முன்னூற்று முப்பது அருங்குறள் செய்த வள்ளுவர் இன்று வானளாவியுள்ள கோயில்களைப் பற்றி ஒரு சொல் சொன்னதுண்டா? விரிப்பிற் பெருகும். இந்நாட்டில் உள்ள உண்மைச் சமய மும், உண்மைச் சமய நூல்களும் சாதியை எண்ணியதே யில்லை. இந்நாட்டில் உறுதி பயக்கும் என்று சொல்லப்படும் நெறிகள் இரண்டு; ஒன்று வைதீக நெறி. மற்றொன்று

ஆகம நெறி. வைதீக நெறியென்பது வடவர் நான்மறையைப் பற்றியது. ஆகம நெறியென்பது ஆன்றோர் செய்த நூல்நெறி! ஆகமநெறி தமிழர்களுடையது. வைதீகநெறி பிறருடையது.

சம்பந்தர் காலத்தில்கூட சைனமானது தமிழர் நெறியாகிய நூல்நெறியில் தவறியதில்லை என்று அவர் செய்துள்ள பாடல்களில் அறியலாம். வைணவமோ அதற்கு முன்னமே வைதீக நெறியில் வீழ்ந்து விட்டது. இன்றைய நிலையில் சைவ சமயத்தை அடையாளங்கண்டு கொள்வதும் இயலாதது ஆகிவிட்டது. இன்று வைணவர்களும் சைவர்களும் சாதிச் சேற்றில் தத்தளிக்கின்றார் என்றால் இதில் வியப்பொன்றுமிருக்க முடியாது.

இனி, தமிழர்களிடத்தில் சாதிக் கொள்கை இல்லை என்று கூறிவிட்டு, 'சாதிக்கொள்கை கெட்டது' என்று ஆகிவிடுமா என்று கேட்கலாம்.

நாமறிந்த வரைக்கும் பேசுவோம். நம் கண்முன் காணப்படும் பல நாகரிக நாடுகள் நம் நாட்டைவிட இளமையுடையவை. ஆனால் அவைகள் வளர்ச்சி முறையில் தடங்கலடையவில்லை. அறிவுத்துறையில் முன்னேறிக் கொண்டே போகின்றன. நம்நாடு அந்த நாடுகளைவிட முதியது. வளர்ச்சி எப்படி? செல்வநிலை எப்படி? அறிவுத்துறையில் பிறநாடுகள் எப்படி? நம்நாடு எப்படி? காரணம் இங்கு சாதி உண்டு. அங்கெல்லாம் சாதியில்லை. ஆதலினால் நம் நாட்டில் உடனடியாக ஒழிக்கப்பட வேண்டியது சாதி வேறுபாடு ஆகும்.

“சாதிகள் இல்லையடி பாப்பா” — (பாரதி)

குயில், 10.2.1968

கடந்த ஆகஸ்டு மாதம் 29-ந் தேதியில் வெளிவந்த 'இனிமா உலகம்' (காட்சி 20) 11-ம் பக்கத்தில் தோழர் ஆரியூர் வ. பதுமநாப பிள்ளை, கவிதைக் கொலை என்ற தலைப்புடன் ஒரு கட்டுரை எழுதியுள்ளார். அதில் அவர் என்னைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ள பகுதி வருமாறு:—

“தற்காலக் கவிதை யுலகில் கீர்த்தி மிகுந்து விளங்கும் புதுவை-பாரதிதாசன் அவர்களது ஜீவச்சக்தி பொருந்திய பாடல்களை எவரும் குறைகூற முடியாது. ஆயினும், சமீபத்தில் வெளிவந்துள்ள ‘பாலாமணி’ எனும் தமிழ் டாக்கிக்கு அவர் வரைந்துள்ள பாடல்களினிடையிலும் ஒரு விநோத விருத்தம் புகுந்து கொண்டிருக்கிறது. டாக்கியில், வாதையெலாம் என்று தொடங்கிப் பாடப்படும் அந்தப் பாடலின் முதற் பதத்தை அந்த அச்சுப் பேய் வாதையெலாம் என்று குறுக்கி வைத்துவிட்டது. அவ்விருத்தத்தின் முதல் மூன்றடிகளிலும் வாதை, காதல், சாதல் என்று எதுகைகள் அமைந்திருக்க நான்காவது அடியில் மட்டும் எதுகையே இல்லை. அதுமட்டுமல்ல. பாதி அடியுடன் பட்டென்று நின்று விடுகிறது. இத்தகைய கவிதைக் கொலைகளைக் கவிதையாசிரியர் கவனித்தாரோ என்னவோ தெரியவில்லை.”

வாதையெல்லாம் மாமலைபோல் என்று தொடங்கும் அந்தப் பாட்டு ‘விருத்தமல்ல,’ அது விருத்தமென்று தோழர் பிள்ளை நினைப்பதற்கு ஒரு காரணமும் இல்லை.

அந்தப் பாட்டின்மேல் 'தாமோதரன் பட்டு' என்றும், 'ஏதினீமேல்' மெட்டு என்றும் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

அது விருத்தமாயிருந்தால் அதன்மேல் விருத்தமென்று குறிக்கப்பட்டிருக்கும். உதாரணம் வேண்டுமானால், அதே புத்தகத்தில் வேறிடத்தில் மண், பெண், பொன் ஈடிணைகள் என்று தொடங்கும் விருத்தத்தின்மேல் 'பண்டார விருத்தம்' என்று குறித்திருப்பதைக் காண்க.

தோழர் பதுமநாப பிள்ளை, தமது கட்டுரையில், 'விருத்தங்கள் எனப்படுபவை யாவும் நான்கு— எட்டு—பதினாறு—முப்பத்திரண்டு முதலிய அடிகளைக் கொண்டவையாகவே அமைந்திருக்கும்' என்று விருத்த லக்ஷணம் கூறியிருப்பது கொண்டு யாப்பு விஷயமாகத் தோழர் பிள்ளைக்குச் சிறிதுகூட அநுபவமில்லை என்று தெரிகிறது. டாக்கியில் வாதையெல்லாம் என்று தொடங்கும் அப் பாடலைக் கேட்டிருந்தால்கூட அது விருத்தமல்ல என்ற உண்மை தோழர் பிள்ளை உணர்ந்திருப்பார்.

அப்பாடலின் முதலிரண்டு வரிகள் பல்லவி; மற்ற நான்கு வரிகள் இரு சரணங்கள்; விஷயம் அவ்வளவுதான். அது பட்டென்று நிற்கவுமில்லை. முடிவில்லாமற் போகவுமில்லை.

அதில் மோனை, எதுகைகள் வெகு தட்புடலாகவே இருக்கின்றன. நான் கவிதைக் கொலை செய்யவில்லை. பிள்ளை அழ வேண்டாம். மெட்டுப் பாட்டை விபரீதமாக விருத்தமென்று நினைத்து விட்டதன் மூலமாகச் செய்துவிட்ட கவிதைப் படுகொலைக்கு நான் அழவில்லை. சிரித்துக் கொண்டதானிருக்கிறேன்.

என்னைப் பற்றிப் பிள்ளையவர்கள் எழுதிய அத்தனையும் விபரீதத்தின்மேல் எழுப்பிய கோட்டை. பழதையைப் பாம்பென்று நினைப்பதன் பெயர் விபரீதம்.

ஏதோ அசந்தர்ப்பமாகத் தோழர் என்னைப் பற்றி எழுதியதற்காக நான் இம்மியளவும் வருந்த இடமில்லை. தற்காலத் தமிழ்நாட்டின் நிலை அப்படியிருக்கிறது.

தமிழ் தெரியாத ஒரே காரணத்தால் பலர், 'தமிழ்க் கவிதைகள்' தமிழ் விமர்சனம், தமிழ்ப் பத்திரிகை எழுதிப் பிழைப்பதைப் பிள்ளையவர்கள் பார்த்து வருகிறார். அதனால் தமிழ்நாடு கோணல் வழிச் சென்று கொண்டிருப்பதையும் கவனித்து வருகிறார். சகிக்காத உள்ளம்—மொத்தத்தில்—பாய்ந்தே தீரும். பொது நலங் கருதியெழுச்சியடைந்த அந்த வரிப்புலியை நான் வாலுருவி விடுகிறேன், அதன் லக்ஷியத்தை நோக்கி! அவ் வெழுச்சியை நான் ஆயிரமுறை வாழ்த்துகின்றேன்.

பாலாமணி பாட்டுக்கள்

'ஜனநாயகம்' ஆசிரியர் தோழர் திருமலை சாமியும், தோழர் எஸ்.வி. லிங்கமும் என்னை ஒன்றில் கட்டுப்படுத்த உரிமையுடையவர்கள். மேலும், அவர்கள் ஈரோடு ஷண்முகா நந்தர் டாக்கி கம்பெனியாருக்கும் நண்பர்கள், நான் 'பாலாமணிக்குப்' பாட்டு எழுத வேண்டும் என்பது அவர்களின் விருப்பம். டாக்கிகாரர்கள் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டார்கள்.

ஈரோடு சென்றேன். பாலாமணி'க்குடையவர் கதாசந்தர்ப்பங்களைச் சொல்லிப் பாட்டுக்கள் மாத்திரம் எழுதக் கட்டளையிட்டார்கள். என் வாலை அவிழ்க்கச் சந்தர்ப்பமே இல்லை. அவ்வாறே பாட்டுக்கள் மாத்திரம் எழுதிக் கொடுத்தேன்.

நான் வீடு திரும்பும் போது 'பாலாமணி' யுடைய வரை நோக்கி, பிரதானமாகக் கேட்டவரம் ஒன்றே ஒன்று.

அண்ணா சம்பந்தாயப்படி 'பாலாமணி'ப் பாடல் களைப் புத்தகமாக நீங்கள் அச்சடிக்கும் போது அதில் பிழையில்லாதிருக்க — என்னையும் கலந்து கொள்ளுங்கள்.

அவ்வாறே வரம் கிடைத்தது. பிறகு பாலாமணி வெளிவந்தது. எனக்குக் கொடுத்த வரத்தை உடனே உறிஞ்சிக் கொண்டார்களாதலால் லக்ஷணத்தின் எதிர்முனையில் பாட்டுப் புத்தகம் ஜோலித்துக் கொண்டிருந்தது.

அது மாத்திரமல்ல, நான் எழுதிய பாடல்கள் சில நீக்கப்பட்டும், வேறு பாடல்கள் சில சேர்க்கப்பட்டும் இருப்பதைப் பார்த்தேன். அதுபற்றி ஒன்றுமில்லை. இன்னின்ன பாடல்கள் இன்னின்னாரால் ஆகியவை என்பதைக் குறிக்க வேண்டியது அவசியமல்லவா? அப்படிச் செய்யாமல் வேறொருவர் எழுதிய பாடல்களுக்கு, இடப் பக்கமாக லிங்குறி வைத்ததோடு நின்றார்கள். மேலும் அப்புத்தகத்தில் அச்சப்பிழை யில்லாத இடம் அருமையாகிவிட்டது. முதலாளிகட்கு இதில் கவலை யிருக்க வேண்டியது அநாவசியமாகத் தோன்றலாம். இருந்தாலும் அவர்களின் இச்சட்டம் அக்கிரமமானதும் நாணயமற்றதுமாகும்.

நான் விழுப்புரத்தில் “பாலாமணி” பார்க்கப் போனேன். அங்குத் தோழர் மிக்சேட் அவர்களைக் கண்டேன். இப்படிச் செய்ததற்கு என்ன காரணம் என்று கேட்டேன். அவர் கம்பெனியின் சார்பாகச் சொல்லிய பதில்கள் ரசமானவை.

‘பாலாமணிக் குடையவர்கள் விரும்பியபடி நான் கேரளமாக எழுதிய பாடல் இது:-

ஸ்ரீபாரத தேவி! புரா தனியே!

எழில் அன்னைநல் வீராவேசம் தீராகக் காதல்

மேவச் செய்தாய் என்னை! உதாரி ஜெயசீவி!

காவேரி கங்கா தீர நாரீப்ரபல ஹிமய கிரிதேஹி கோடானு கோடிப் போர் வீரர் தங்கள் முதல்வி! புனித வளமுடைய நிலத் தலைவி! அமுதுபோல் உவிதைகள் ஆர்ந்த சாந்தமுகி வாழி!

இதை நீக்கி - ‘கார்குகா ஷண்முகா’ என்று தொடங்கும் ஓர் பாட்டைச் சேர்த்ததற்கு என்ன காரணம் என்றேன்.

‘ஷண்முகாநந்தா டாக்கி’ என்று கம்பெனிக்குப் பேர் வைத்திருப்பதால் கோரஸிலும் ஷண்முகம் என்று வரவேண்டுமாம். மேலும், முதலில் மங்களகரமாக இருக்க வேண்டுமாம். காப்பாற்று குகா என்ற பொருளில், காகுகா என்று எழுதாமல் கார்குகா என்று எழுதுவதும், பாடச் செய்வதும் பிழையல்லவா? காரால், பிழைமொழியால் துவக்குவதுதானா மங்களகரம்? சரி, போகட்டும்.

வேதவல்லியை நோக்கி, சச்சிதானந்தன் பாடும் ‘மதுரித மொழியுடையாய் ஒரு வார்த்தை சொல்வாய்’ என்று தொடங்கும் என் பாட்டை நீக்கியதற்குக் காரணம் கேட்டேன்.

சச்சிதானந்தனாக நடிக்கும் ஸ்ரீ கருணாலய பாகவதர் அந்தப் பாட்டை வெகு இனிமையாகப் பாடிவிடுவாராம். அதனால் வேதவல்லி நடிக்கைக்குக் குறைவு ஏற்பட்டு விடுமாம்.

முதலாளிக்கு வேண்டிய பேர்வழியைவிட வேறு பேர்வழி அழகாய் இருந்துவிட்டால், அந்த அழகனின் மூக்கை முதலாளி வெட்டி விடலாம் என்று ஓர் சட்டம் உண்டாகாமல் இருப்பது பற்றி வருத்தப்படாதிருக்க முடியுமா?

நகரதூதன், 19.9.1937